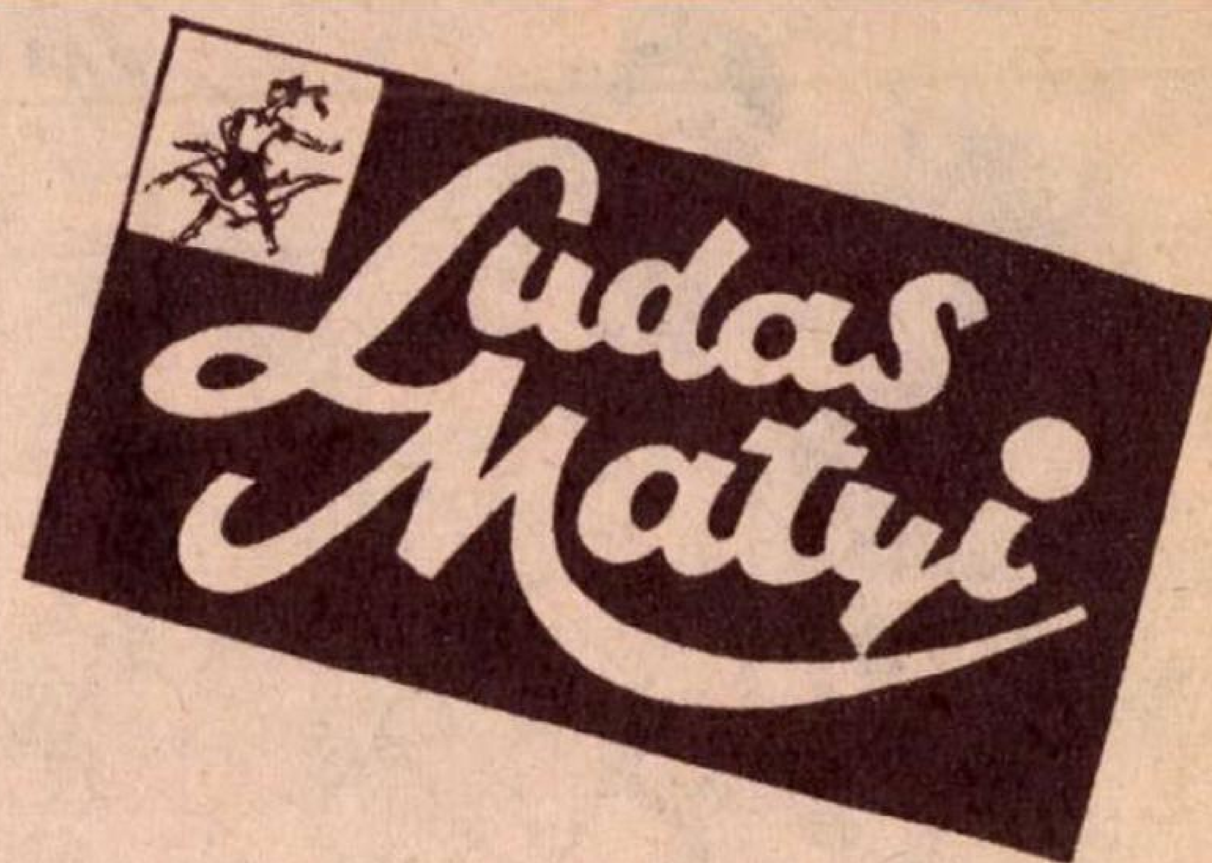
XXI. évfolyam 28. szám

Ára: 1 forint

1965. július 15

Várnai György rajza

A SZTÁR

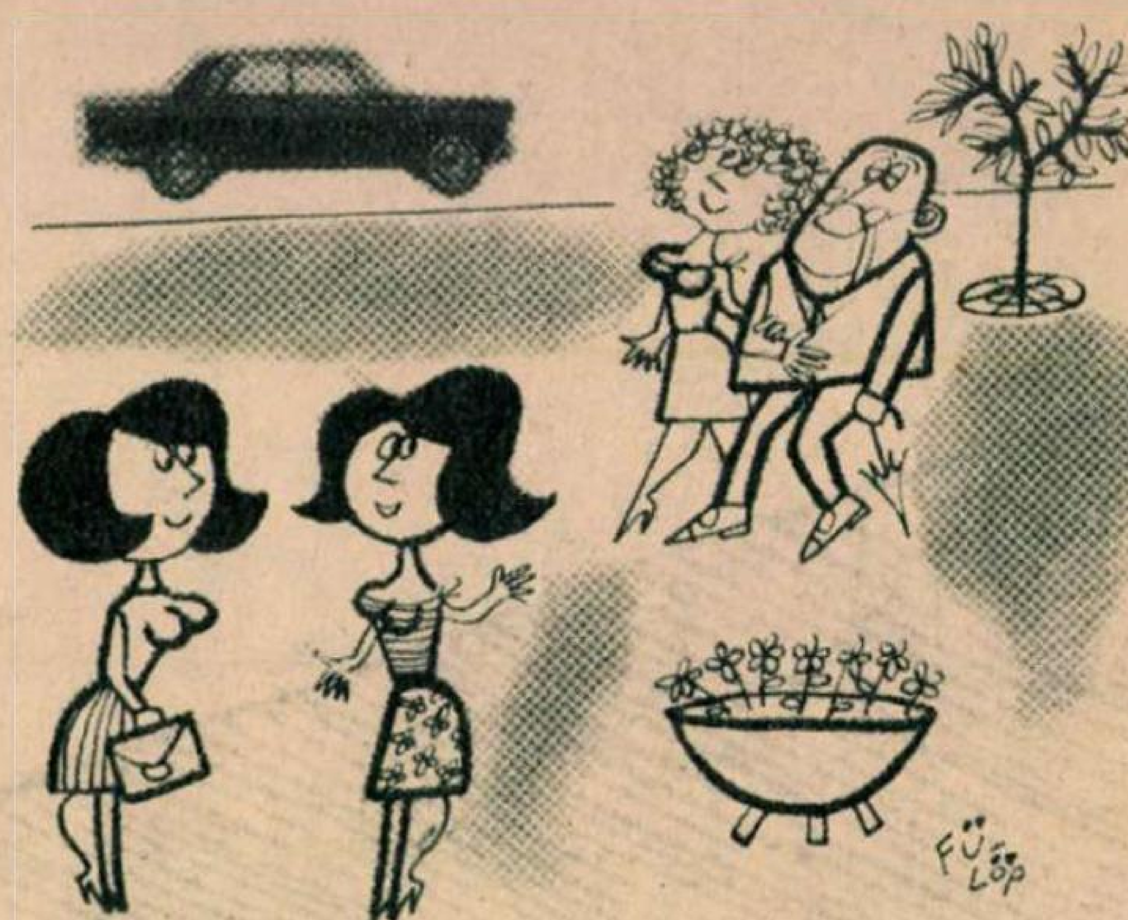
Futballrevünk a 8–9. oldalon.

Nők

– Mit szólsz hozzá, a Pirit már megint oltárhoz vezetik.
– Miért kell a Pirit vezetni? A Piri már odatalál magától is.

„Magasabb" szempont

– Nézd a Manci udvarlóját, legalább hatvanas!
– Viszont az Opelje hatvanötös...

Sír a gyerek

Ha sírni kezd a gyerek, kis lakásunk egy riadózó tűzoltólaktanya habitusát ölti magára. Feleségem rohan a cumis üvegért, én a pelenkáért, anyám pedig haladéktalanul leellenőrzi az ablakokat meg az ajtókat, hogy nincs-e huzat valahol. Leányomat ez a precízen összehangolt lázas tevékenység csak a legritkább esetben szokta meghatni, és addig bőg, amíg neki jólesik.

Ilyenkor begyulladva találgatjuk Kati bömbölésének az okát: Hasgörcs? Frontátvonulás? Intuitív aggodalom az emberiség jövőjéért? Ki tudja?! A doktor bácsi ugyan mondta, hogy a csecsemők sírása nem ismeretlen az orvostudomány előtt, és túlnyomórészt nincs is különösebb jelentősége a jelenségnek, a családot azonban mégis minden alkalommal maximálisan mobilizálja a közismert „OÁ!"-szignál.

Ám a minap éjjel, midőn kislányom nyüszítésére felriadtam, nem a megszokott kép fogadott. Feleségem, ez az egyébként példás anya, aki máskor, dajkájától tanult népi altatódalokat dúdolva próbálja belepumpálni a teát a picibe, most szótlanul ül a baba ágya mellett, kezében egy stopperrel. Dermedten figyelem a látványt. Amikor Katika végre elhallgat, nejem csak ennyit mond:

— Nyolc perc huszonhat egész, háromtized másodperc. Volt jobb. Úgy látszik, ma éjszaka nincs formában a gyerek.

— Mit csinálsz, az isten szerelmére? — kérdem megdöbbenve.

— Semmi különöst. Ezentúl mindig mérni fogjuk a sírásidőt. Sajnos, ilyen gyenge teljesítménnyel, azt hiszem, még egy nyavalyás kerületi bajnokságot se nagyon lehet nyerni, nemhogy valami tisztességesebb nemzetközi versenyt. — Azzal markomba nyomja az Esti Hírlapot, amelyben ez áll:

A LÁNYOK SÍRNAK A LEGJOBBAN. *Újszülöttek síróversenyét rendezték meg az amerikai Sacramentóban. Az első díjat — 182 csecsemő közül —, Marjory Pickett nyerte, tíz órán át tartó sírásával. Az első négy helyezett kislány volt.*

— Hát igen, — mondom letörten. — A mi csemeténk még nagyon messze van Marjory Pickett káprázatos eredményétől. De talán nem is őbenne van a hiba, hanem mibennünk. Eddig tudniillik, eléggé ostoba módon mindig arra törekedtünk, ha sírt, hogy megvigasztaljuk, lecsöndesítsük. Marjory szülei nyilván épp az ellenkezőjét teszik. Sőt, el tudom képzelni, hisz' a profisport világában minden lehetséges, hogy meg nem engedett doppingszereket is alkalmaznak, például időnként megcsipkedik a baba popsiját. Úgy persze nem kunszt ennyi ideig szirénáztatni.

— Nálunk ilyesmiről szó sem lehet! — jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon hitvesem. — Holmi esztelen rekordhajhászás érdekében sohasem fogjuk szem elől téveszteni a fair play elvét. Tisztességtelen eszközökkel szerzett aranyéremre nincs szükség!!

— Milyen nemes gondolkodású vagy — mondtam meghatottan. — Igazán remek ötlet volt pont Téged feleségül venni!

A szerényen berendezett szobát egyszerre beragyogta a szeretet és a megértés. S mintha a hathetes emberpalánta is megérzett volna valamit szülei szent harmóniájából, mert hirtelen, minden doppingszer nélkül torkaszakadtából ordítani kezdett.

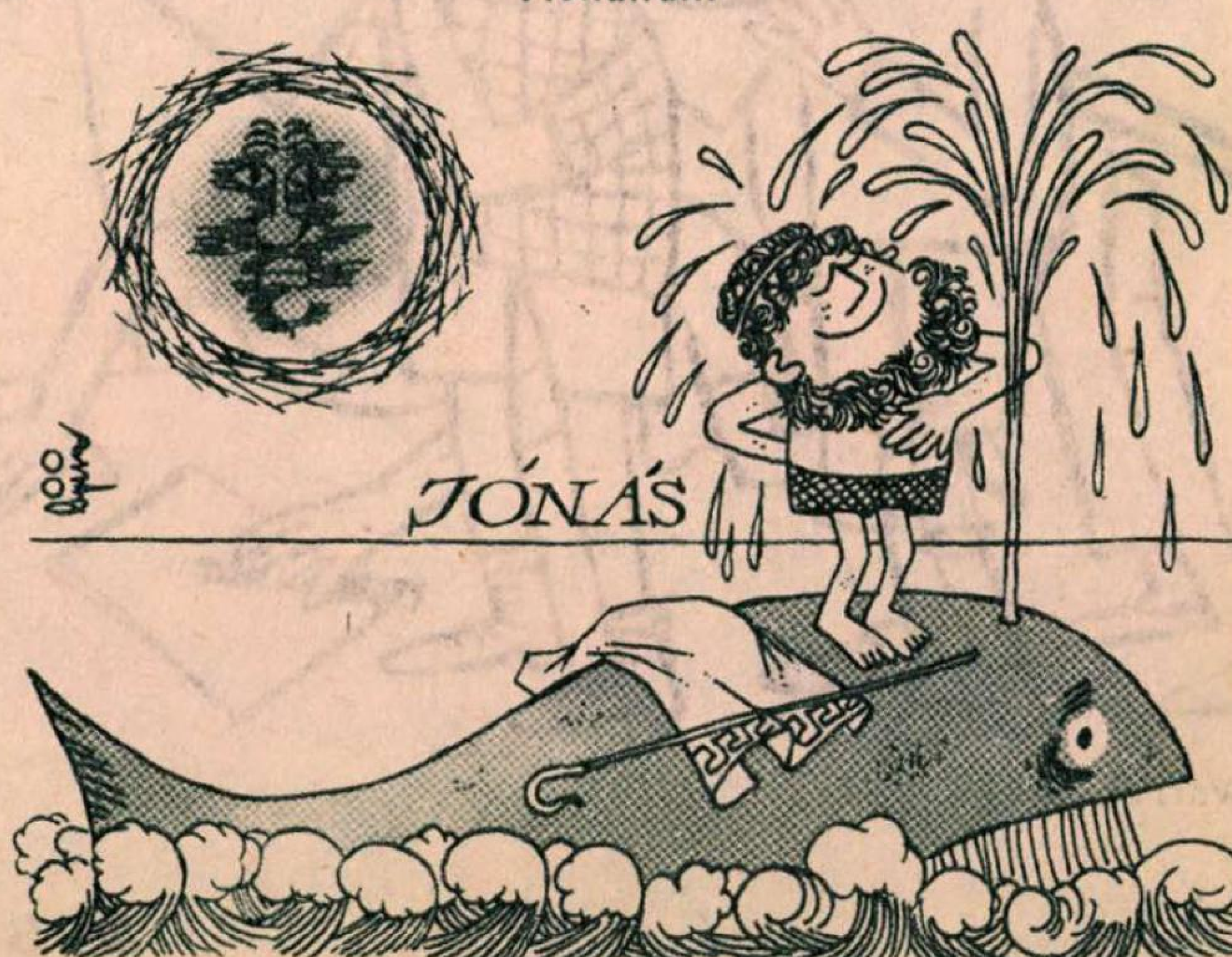
Dalmáth Ferenc

Ez is valami

– Láttam tegnap a férjedet. Milyen szép fehér haja van!
– Nekem köszönheti!

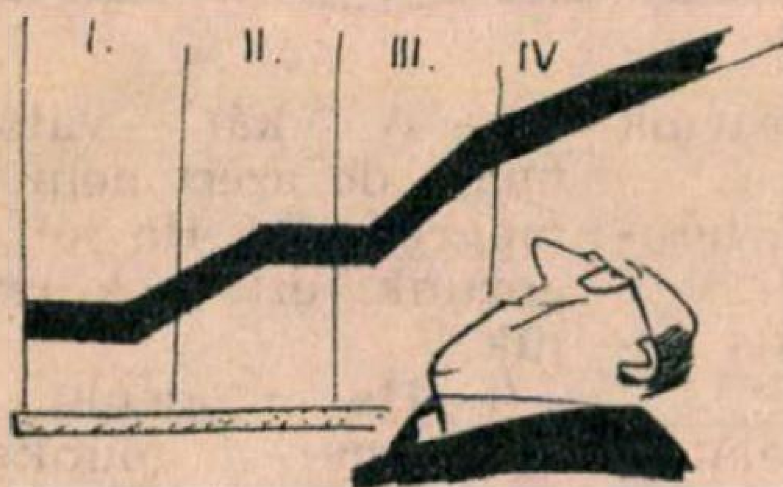
Hőhullám

Teljesítettük AZ ELSŐ FÉLÉVET

Június 30-án hazánk minden üzemében, gyárában, állami gazdaságában, kereskedelmi vállalatánál — sőt, a téeszekben és a maszek műhelyekben is teljesült a félévi naptár.

Illetékes helyről nyert értesülésünk szerint az elmúlt félévben legyártott hazai hónapok, hetek és napok általában jó minőségűek, békebeli anyagból valók, ha az utolsó 60 nap kicsit nedves is. Sajnos azonban, amint az nálunk a sorozatgyártásoknál gyakorta előfordul, mire az egészet legyártottuk, a termék már elavult. Itt áll az egész félesztendő becsomagolva, és nincs iránta sem belföldi, sem külföldi kereslet. Július elseje óta a gazdaságilag elmaradottabb országokban is csak az új, második féléves típust vásárolják. Ennek gyártása azonban még csak a kísérletek stádiumában van.

Megkérdeztük dr. Illetékesch Edét, minek köszönhető az első félévi egyenletes munka?

— Ez annak köszönhető, hogy 1964 második felében időben elkészültek az 1965. év első félévének tervei, szeptember végén már minden trafikban ott volt a jövőévi zsebnaptár. Így aztán dolgozóink közül mindenki előre tudta, mikor lesz január, február és a többi, teljesen tisztában voltak, hogy mikor lesz április 4. és május 1., kétnapos ünnep és háromnapos munkaszünet, mégcsak akörül mutatkozott némi zavar, hogy mikor lesz vasárnap. Hiba nélkül dolgoztunk, és még hibáink is hibátlanok voltak. Szeretnék rámutatni, hogy dolgozóink nagy lelkesedéssel dacoltak az év eleji hideghullámokkal, januárt pontosan 31, februárt pedig a munka jobb megszervezésével már 28 nap alatt teljesítették.

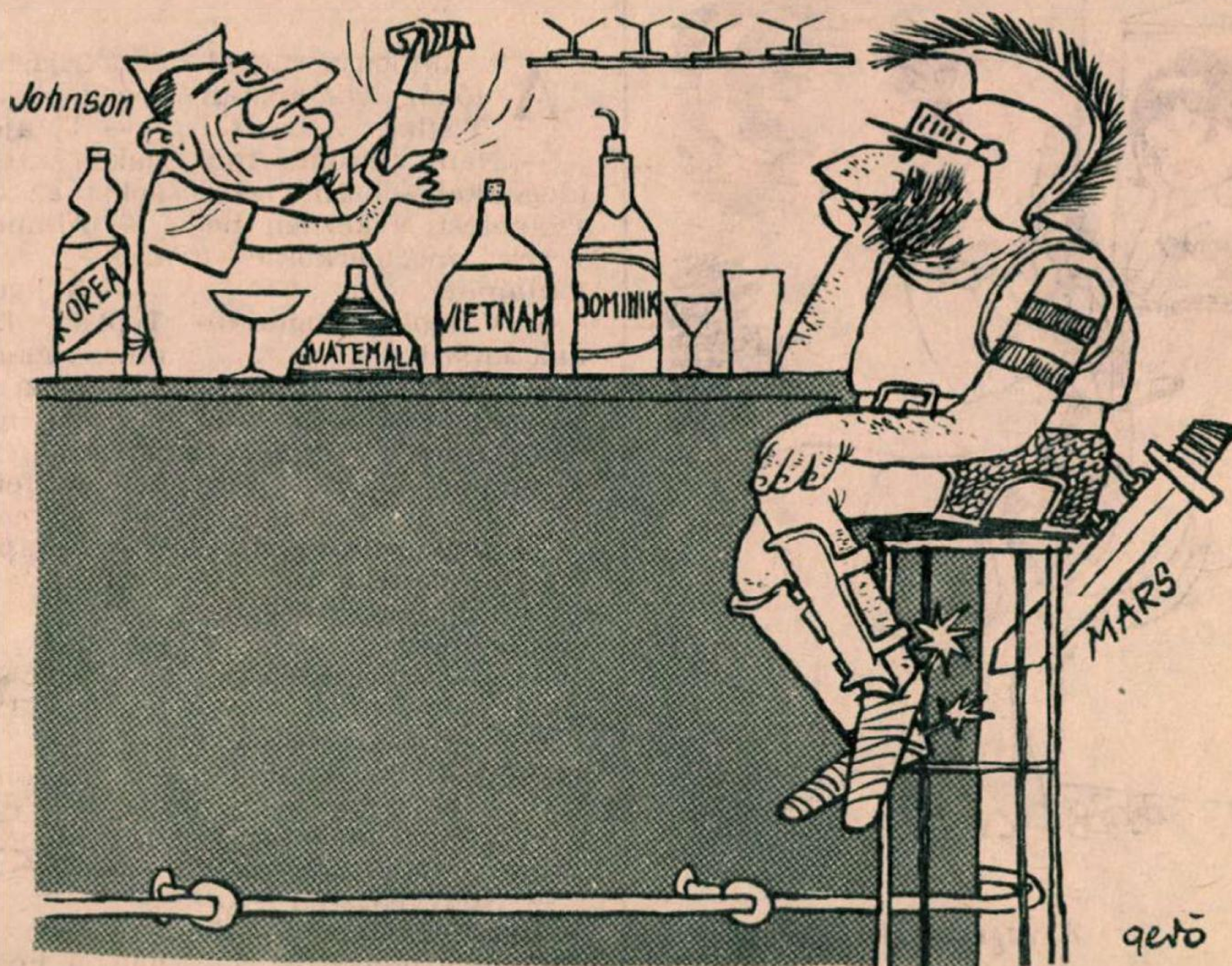
Kérdésünkre, hogy mit várhatunk a második félévi naptár teljesítésétől, dr. Illetékesch Ede így válaszolt:

— Teljesíteni fogjuk. Már most látható.

Alföldi Imre

Ügyes mixer

Gerő Sándor rajza

Mars: Keverd csak szorgalmasan, hátha kijön belőle valami nekem megfelelő!...

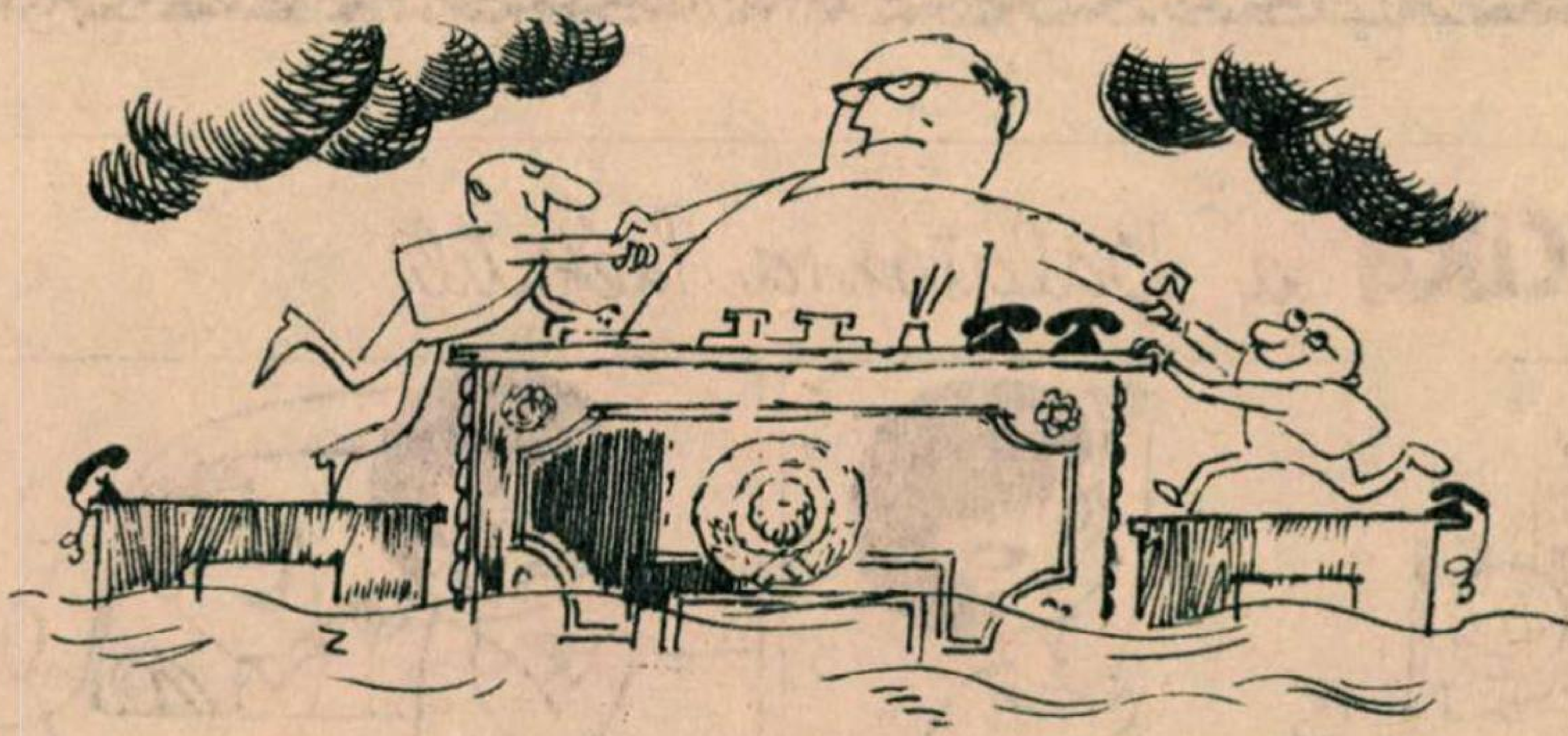
Árvízi lexikon

Szűr-Szabó József rajzai

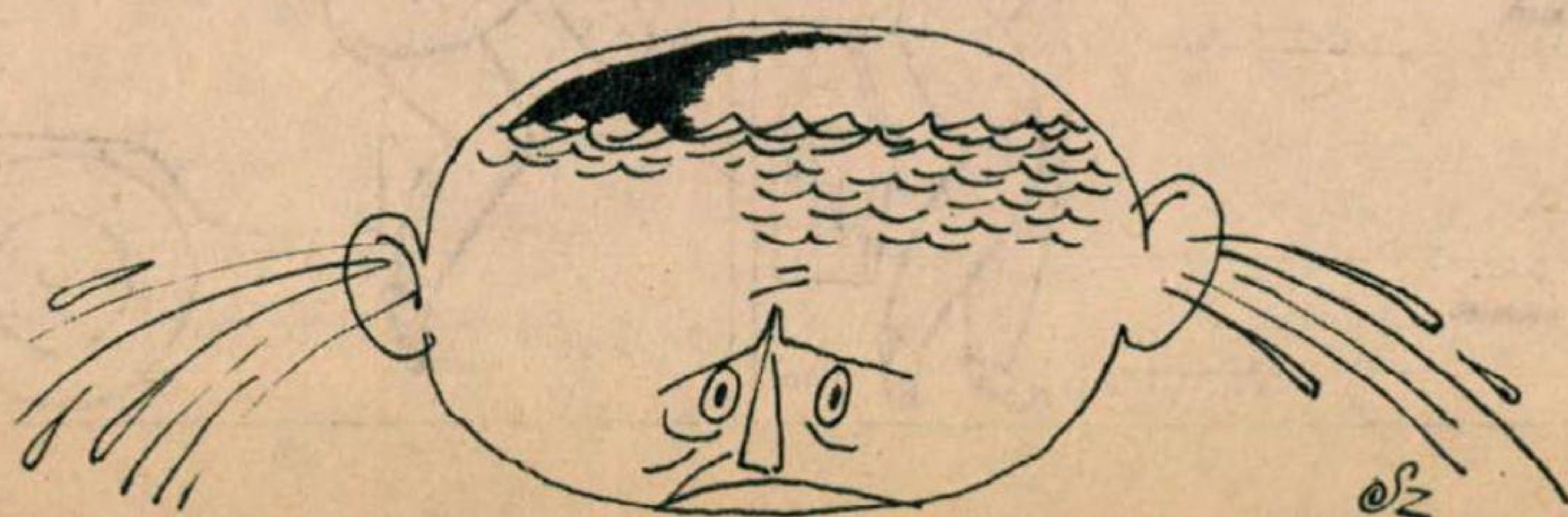
VÉDŐGÁT

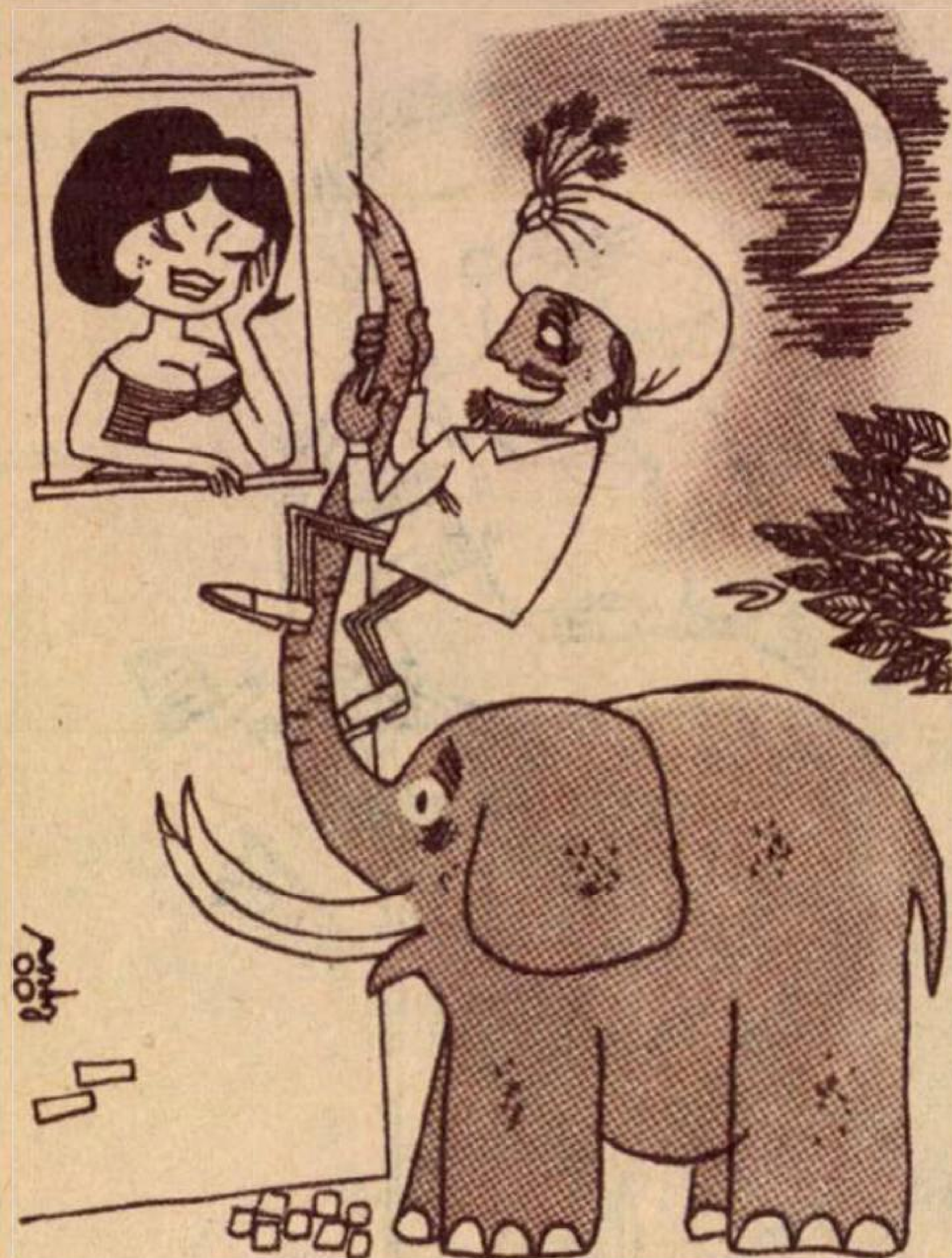
MENTÉS, NÉPI ELLENŐRZÉS IDEJÉN

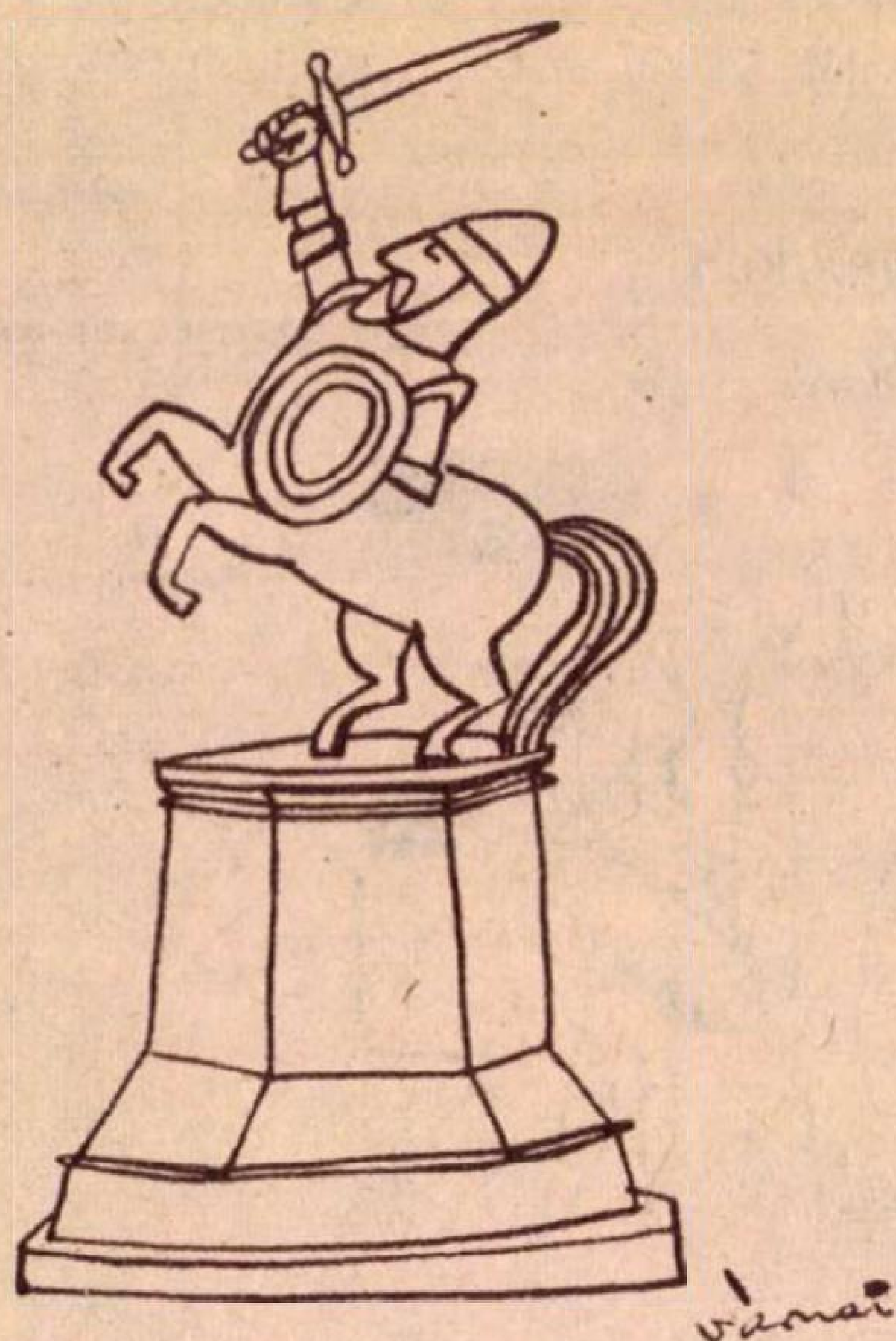
BUZGÁR

Külföldi udvarló

Anyagtakarékosság

Áldozatkész ember

Az autóbusz megállónál találkoztam Teplák Alberttal.

— Nem bírom már idegekkel — kezdte a beszélgetést, s közben hevesen megmarkolta a vállamat.

— Valóban nyugtalannak látszik.

— Ne is csodálkozzék! Száj- és körömfájás, utána a rengeteg pocok... Most meg az a szörnyű árvíz...

— Nagy megpróbáltatás mindannyiunk számára. Közügy, az egész ország ügye.

— De vannak részvétlenek is.

— Ne higgye, mások is aggódnak úgy, mint ön, Teplák kartárs.

— Akkor mindenki ott lenne a gátakon!

— Negyvenezren keményen küzdenek, s ha kell, még többen is...

— Eső, zivatar duzzasztja a Dunát, növeli az árvízveszélyt.

— Példás a védekezés. Megteszünk mindent.

— Néhol tízméteres a vízállás.

— A gát magasabb, mint valaha is volt, Teplák kartárs.

— Rohan az ár!

— A helyzet nem veszélytelen, de a vízügyiek, katonák, civilek hősiesen küzdenek.

— És mi lesz a buzgárral? A feltörésekkel, átszivárgásokkal?

— Újabb és újabb kőtöltésekkel, szádfallal és homokzsákokkal védekezünk.

— A töltéskoronák átáztak, járhatatlanok, beragadnak a járművek.

— Tutajon, hajón, csónakon szállítják az anyagokat az erősítésükre.

— Állandó rettegésben élek...

— Nyugodjék meg, Teplák kartárs! Pest nincs már veszélyben.

— Igazi pesti mentalitás. Én nem magamat féltem...

— A felső szakaszon is apad már a Duna.

— Önt persze hidegen hagyja, hogy mi történik a déli szakaszon.

— Lassú apadás, hősies védekezés...

— Mohács-szigetet kiürítették.

— Gondos előrelátásból.

— És mi lesz az árvízkárosultakkal, a hajléktalanokkal?...

— Aggodalma dicséretes együttérzésre vall.

— Az ember nem lehet közömbös.

— Legyen meggyőződve, összefog az ország népe.

— Szeretném remélni.

— Máris széles körű társadalmi mozgalom bontakozott ki a károsultak megsegítésére.

— Kétszer ad, ki gyorsan ad!

— Üzemek, téeszek, hivatalok, vállalatok jelentős természetbeni felajánlásokat tettek: házakat építenek, munkát és pénzt adnak... Gyűjt a szakszervezet, mozgolódnak a társadalmi szervezetek... A Vöröskereszt segélybélyeget bocsát ki...

— Minden segítség kevés. Minden áldozatot meg kell hozni! Óriási anyagi károsodás érte az országot.

— A kár valóban nagy, de azért nem kell megrémülni. Ha jól dolgozunk, ezt is kiheverjük.

— Ha mindenki úgy igyekezne a munkahelyén, mint az emberek a gáton: hősiesen, önfeláldozóan dolgozna...

— Bizony, így volna jó, Teplák kartárs! Nagyon szép, hogy úgy odavan, hogy sajnálkozik, aggódik. De még szebb lesz, ha maga is megfogja a munka boldogabbik végét!

— Maga is jókor jön a jótanáccsal! Minek strapáljam magamat, amikor a Duna már végig apad?

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika a Balatonra készül

Ezt olvastuk

Felszólalás Beatles-ügyben

Az Ország-Világ „Amerikai hatás a japán fiatalok között." című cikkéből idézzük:

„A dzsessz-őrület Japánban is elterjedt. Az angol Beatleseket itt is nagyon kedvelik. Az ő mintájukra formálódtak a „japán beatlesek", Jiro Ichikava és Takashi Saito."

A fentiekkel kapcsolatban mindössze az alábbiakat jegyezzük meg:

1. Vajon mennyiben jelentenek amerikai hatást a fenti cikkben is — helyesen — angol nemzetiségűnek nevezett Beatles-fiúk?
2. A Beatles-együttesnek semmi köze a dzsesszhez, tánczenét játszanak.
3. Köztudomású, hogy a „Beatles" szó már önmagában is többesszám.
4. A Beatles, mint tipikus gitár együttes, négy főből áll. Figyelemre méltó az említett két japán fiatal ügyessége, hogy ketten egy négytagú együttes „mintájára formálódtak".

Két gólya

A Népszava humoreszkjében egy ásatásról van szó, amely 2965-ben játszódik le. A jövő régésze „... maga elé képzelte a XX. századi kombinátépítőket, amint le-fel futkosnak egy nagy telek körül, vagy árván állnak a telek lábjában, mint a rab gólya Tompa Mihálynál ..."

Egy ezer év múlva tevékenykedő régésztől természetesen nem követelhetjük meg a XX. századbéli magyar irodalom alapos ismeretét. Ezúton üzenjük neki, hogy a telek lábjában álldogáló gólyáról Arany János írt „A rab gólya" című versében, tehát ez a hosszú csőrű madár nem azonos azzal, amelyet Tompa Mihály énekelt meg „A gólyához" című versében. Ez utóbbi nem árva és nem álldogál a telek lábjában, hanem jó és újra itt van, mivelhogy „megenyhült a lég, vidul a határ".

Még egyszer: Ibsen

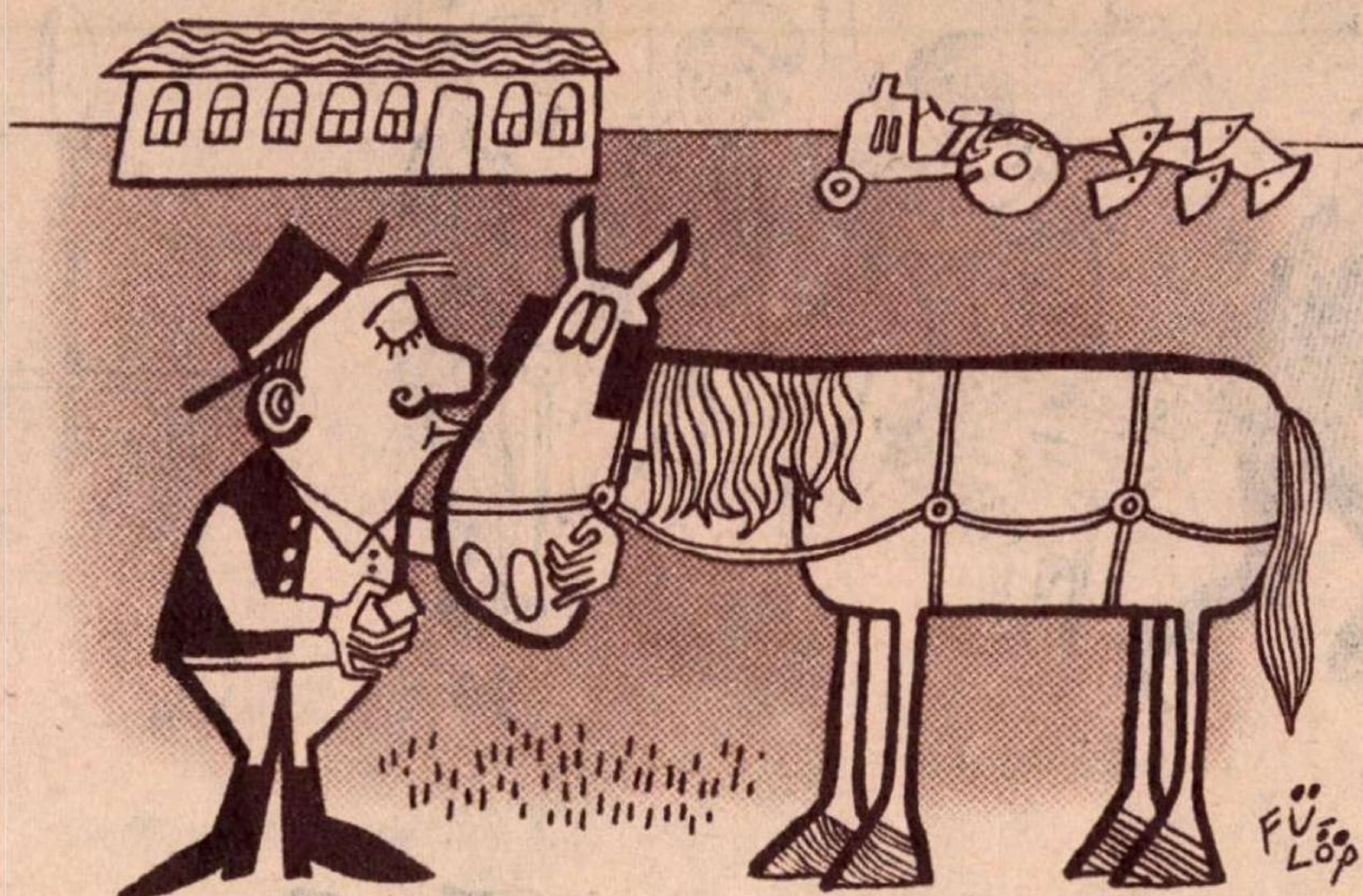
Néhány héttel ezelőtt megcsipkedtünk egy újságírót, mert riportjában a norvég Ibsent a svédeknek adományozta. A Népszava keresztrejtvénygyártója aligha olvasta kis írásunkat, és Ibsenről csak a szóban forgó riportból tájékozódott. Így történhetett, hogy a június 27-i lapszám keresztrejtvényének függőleges 56. sora szerinti „svéd drámaíró" megfejtése: Ibsen.

Persze, a svédek és norvégek valóban rokon- és szomszédnépek. De azért mi sem örülnénk annak, ha a Svenska Dagbladet keresztrejtvényében azt kellene megfejtenünk, hogy „osztrák drámaíró": Madách.

Dr. Árgus

Ismeri a gazdáját

Fülöp György rajza

A ló: Már megint hízeleg! Úgy látszik, elromlott a traktor...

Pesti tudósítónktól

Az egyik fiatal lány felháborodva meséli a másik fiatal lánynak a hatos villamoson:

– És aki nem jött el, az ő volt.

Merő gyávaságból nem szóltam közbe és nem igyekeztem megnyugtatni a leányzót, hogy talán téved és egészen másvalaki volt az, aki nem jött el.

*

Gépelési hanyagság következtében értelemzavaró hiba került be a „Napóleon bosszúja" című cikkünkbe, amely a Ludas Matyi július 1-i számában jelent meg. Az angol súlymértékek felsorolásakor a „dram" szó „gram"-má sajtóhibásodott. Nem beszélve arról, hogy a grammot két „m"-mel írjuk, a „dram" az ősi angol súlymérték, s már csak azért sem lehet összetéveszteni a grammal mert egy dram 1.772 grammnak felel meg, amint az köztudomású.

*

Egyik könyvkiadónk lektorátusán a lektor visszaad egy regénykéziratot egy lelkes ismeretlen fiatalembernek, aki író szeretne lenni. A lektor elmagyarázza az ifjúnak, hogy a cselekmény nem valószerű, az alakok jellemzése hiányos, és az alapgondolat ideológiai szempontból sem megfelelő, stb., stb. Az ifjú türelmesen végighallgatja az elemzést, majd megkérdezi:

– És hogy tetszett?

f. l.

Jósnőnél

Vasvári Anna rajza

– Afrikában a helyzet teljesen áttekinthetetlen ...

Az egyetlen megoldás

– Másképp csak éjfélkor jönne haza a lányom!

Handicap

A különc

Szereplők: NAGY, KIS, KÉK, ZÖLD, MICIKE

Szín: Iroda. Három íróasztal egymás mellett, a negyedik kissé odébb. Nagy, Kis, íróasztaluk mellett ülnek és dolgoznak.

KÉK *(izgatottan jön):* Fiúk! A Kovács, a bérelszámolóból már megvette a kocsit.

MIND *(szemrehányóan Zöldre néz.)*

KIS *(Zöldhöz):* Most már tényleg rajtad a sor.

ZÖLD: Nem veszek.

KÉK: Ne játszd meg magad.

NAGY: Nincs gyereketek.

KIS: A lakásotok már megvan.

KÉK: Be is rendeztétek.

NAGY: Már rég meg kellett volna venned azt a kocsit.

KIS: Nagyon furcsa.

ZÖLD: De nem akarok kocsit venni.

NAGY: Fura egy pasas vagy.

KIS: Fukar. Már régen suttognak. Senki sem érti, hogy miért nincsen még kocsid...

NAGY: És, aki zsugori, annak ki tudja, még milyen tulajdonságai lehetnek.

ZÖLD: De...

MIND *(munkájuk fölé hajolnak, és meglepő csendben, megvetéssel dolgoznak néhány pillanatig, amikor Micike be).*

MICIKE *(megáll Zöld íróasztala mellett):* Jöjjön a büfébe, Laci, megiszunk egy feketét.

ZÖLD: Hagyjon, Micike, nem bírom tovább.

MICIKE: Mi baja, Laci?

ZÖLD: Bojkottálnak az osztályon, kiközösítenek, már senki se áll velem szóba, mert nem veszek kocsit. Gyanús különcnek tartanak, aki szembeszegül a kor nagy áramlatával. Most mondja, mit csináljak? Utálom a kipuffogót, a kuplungot. Virág, napfény, séta a Margitszigeten, saját négy lábamon, mármint a feleségemmel együtt. Én az érzelmek embere vagyok, nem a technikáé. Mit csináljak?

MICIKE *(gondolkodik):* Mit csináljon? Mit csináljon? Azt hiszem, kitaláltam valamit.

***

Másnap ugyanott az irodában. Nagy, Kis, Kék az íróasztal mellett ül, amikor Zöld fájdalmasan vonagló arccal be.

ZÖLD: Szervusztok!

MIND *(dühösen felnéznek, és idegenkedő hangon morognak valamit).*

ZÖLD *(Leroskad az íróasztala mellé, kezébe temeti arcát, ujjai résén át kinéz, kémleli a hatást. Először semmi, mindenki undorodó arccal tovább dolgozik. Zöld még erősebben nyöszörög):* Jaj, jaj!

NAGY *(fölnéz):* Na, mi van?

ZÖLD *(Most, hogy figyelnek rá, elveszi tenyerét orcája elől, és fájdalmasan, könnyben úszó szemmel fölnéz):* Elveszett minden! A kocsi egész ára!

(Általános felélénkülés, lassanként mindenki köréje szivárog).

NAGY: Mi? Mi történt a kocsi árával?

ZÖLD *(mutatja):* Sicc! az éjjel elfújta a szél.

KIS: Azért sejtettem én, mégiscsak gyűjtöttél.

ZÖLD *(zokogó hangon):* Persze, hogy gyűjtöttem.

KIS: Csak tagadta.

NAGY *(Részvéttel):* Na, öregfiú, mi történt a pénzzel?

ZÖLD: Már kétszázötven forint híján együtt volt az egész, és akkor én... szerencsétlen...

KIS: Na, beszélj! Könnyíts magadon!

ZÖLD: Általában szerencsés kezű vagyok az ultiban. Mert be kell vallanom, minden áldott éjszaka, hajnalig ütöm a blattot, de ma éjjel elúszott az egész.

KÉK *(füttyent):* Ez igen!

KIS: Hogy történt, drága barátom!

ZÖLD: Többet ittam a szokottnál. Nem elégedtem meg a magam négy deci kevertjével.

NAGY *(mély részvéttel):* Nagy hiba volt, szegény fiú.

ZÖLD: Tudom. Vagy két decivel többet hajtottam fel. Aztán bizonytalan lett a fejem, a kezem. Így történt. Egyik százas a másik után. *(Újra asztalra roskad.)* Elvitte a szél!...

Mindhárman föléhajolnak, simogatják a hátát, vállát, fejét, Kis asztalához szalad, pohár vizet hoz.

KIS: Idd ki, drága, öreg barátom!

NAGY *(Tábla csokoládét vesz ki a zsebéből):* Rágcsigáld, jót tesz ilyenkor.

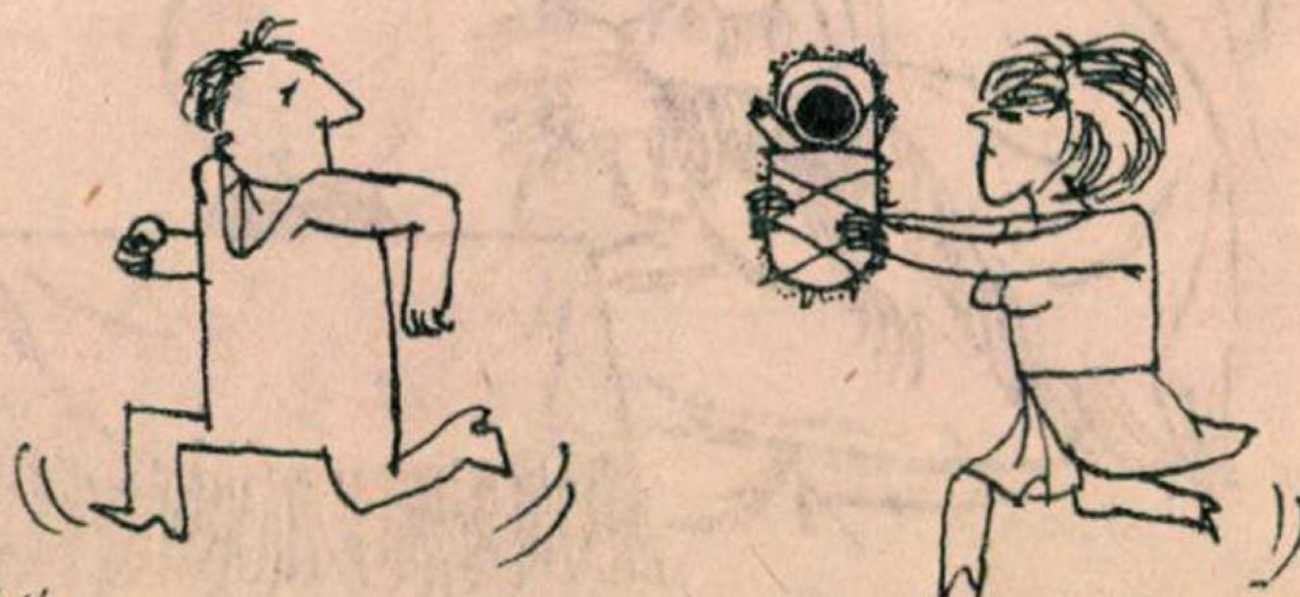
Mialatt Zöld eszik, iszik, sóhajtozik, Kis a másik kettőhöz:

KIS: Nem rossz fiú ez azért, csupán megrögzött alkoholista. Hát istenem, mindenkinek megvan az ő hibája.

KÉK: És csak notórius kártyás. Magánügy. Azt tesz a szabad idejével, amit akar.

MINDHÁRMAN EGYÜTT: De alapjába véve, mégiscsak rendes ember. Gyűjtött kocsira!

Kertész Magda

HOMO PIPÁS

A félművelt pesti — a homo magyar jelentését ismerve — azt hiszi, hogy arról az emberről szólok ebben a cikkben, aki csövön keresztül mérgezi a tüdejét. Teljes műveltségű polgártársam azonban tudja, hogy a „pipás" hétköznapi szóhasználatban zabost jelent, vagyis olyan valakit, aki bepörgött, avagyis — szürke prózában szólva: — mérges.

A „homo pipás" speciális pesti képződmény,

és tartozik a „homo sapiens" *(értelmes ember)* nagy családjába, tehát azok közül való, akiknek megvan a magukhoz való esze.

A „homo pipás" tudományos fölismerését Newton kollégámhoz hasonló körülmények közepette eszközöltem. Igaz, nekem nem az alma kattintotta föl agyamban a fényt, hanem a saláta, amely a lábam elé hullott éppen az ő törvényének engedelmeskedve.

A lábam pedig az ősmagyar ösztönnek engedelmeskedve külsővel a pad alá továbbította a salátát. Pontosabban a villamos padja alá, mivel a nevezetes esemény a Lehel tér környéki villamoson történt.

Ekkor a néni, akinek kosarából a saláta Newton szabta útjára indult, elmondott engem mindennek, csak homo sapiensnek nem. De hasonlóképp háborgott az úr is, akinek nadrágszárát súrolva suhant a pad léce alá a sáros saláta, és a női egyenjogúság szellemében hozzá méltóan nyilvánult meg a hölgy, akinek a harisnyáján szemet futtatott a megbillent kosár és a kalauz sem maradt mögöttük, amikor hatósági mivoltában közölte, hogy elege van a zűrből. *(Nagyon szerény fiú volt.)*

Ekkor kattant az isteni szikra homo sapiensi agyamban és fölismertem a fent jelzett alcsoportunkat, amelyet ezennel leteszek a Tudomány asztalára. Gazdag kísérleti megfigyeléseim tárházából hadd mellékelek egyidejűleg néhány példát.

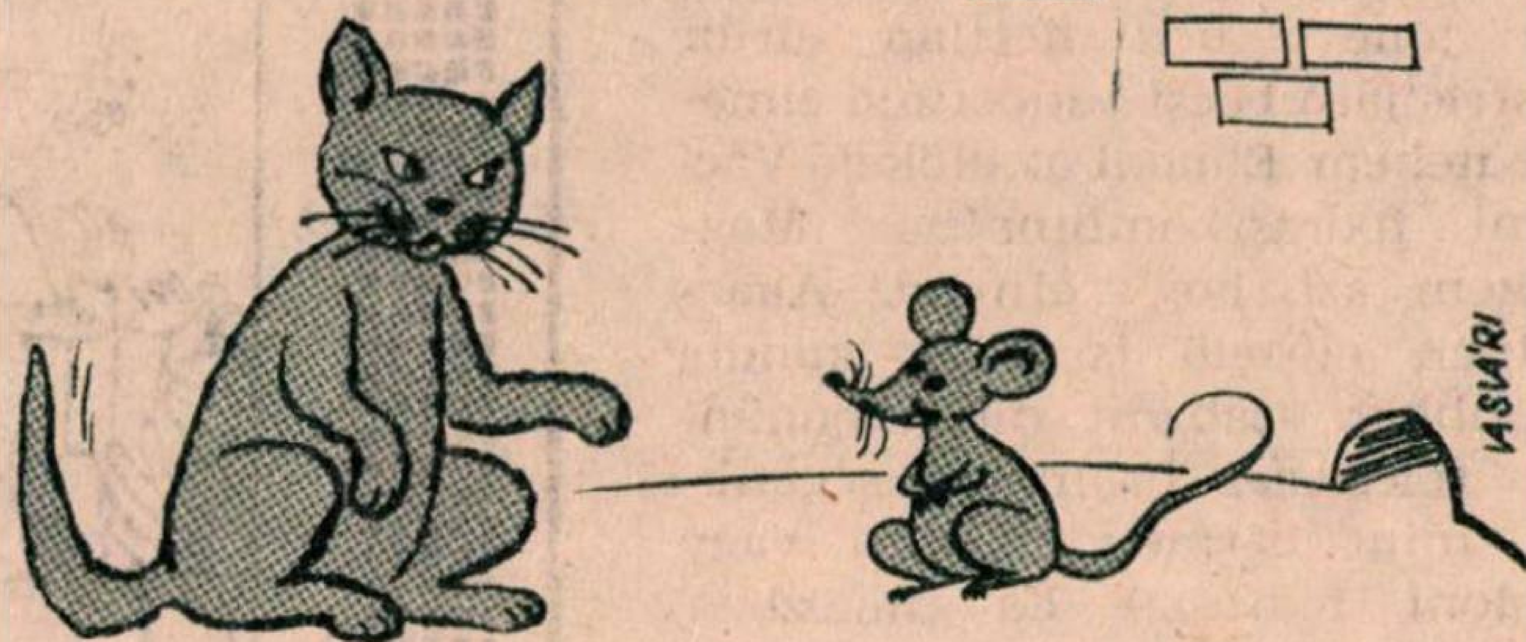
A „homo pipás" pukkad, ha nem várja meg őt az autóbusz, amikor alig száz méterről fut utána és szétrobban, ha mindenkit megvár az autóbusz, amikor ő már rajta van. A „homo pipás" gyalogosan dühöng, ha orra előtt pirosra vált a rendőr, és átmegy csak azért is, de a volán mellett káromkodik, ha a pimasz gyalogos pirosban ugrál az orra előtt. A „homo pipás" személyes sértésnek veszi, ha a borbélynál az előtte ülő hajat mosat, bedörzsöltet és száríttat, de pimaszságnak tartja, ha a helyére várakozó türelmetlenül csettintget, amikor ő műimelteti ugyanezeket. A „homo pipás" a közértben a pult előtt őrjöng, ha a gépsonka közé véget csempésznek, és a pult mögötti „homo pipás" explodál, ha ezt a kedvességét észreveszik. A „homo pipás" fölháborodik, ha a moziban az

előtte ülő szerelmesek összedugják a fejüket, és magából kikelve utasít vissza minden háta mögül jövő beleszólást az ő szerelmébe, ha a mögötte ülők nem tisztelik a gerjedelmét.

A „homo pipás" étele az andaxin, itala a bróm, jellemző sajátossága, hogy pipási mivolta felettese előtt latens *(rejtett)*, hiszen tulajdonképpen ő is csak homo sapiens!

Sólyom László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SÉTÁNY A PINCÉBEN

Nem is olyan régen még művészetünk nagyjait megörökítő mellszobrok kettős sorfala között andaloghatott a városligeti sétáló. A Művész Sétányt azután elbontották, mert kellett a hely a Vásárnak.

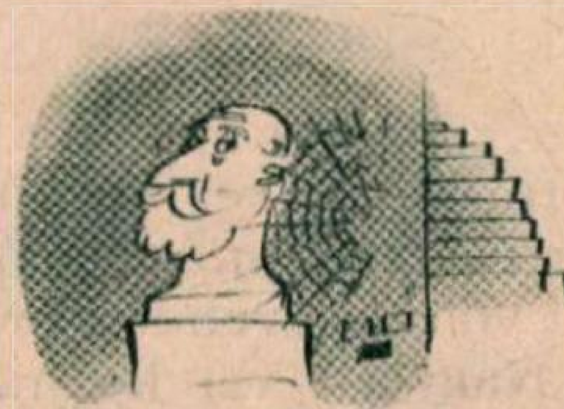
Ígéret tétetett, hogy a szobrok ennél jóval szebb környezetbe kerülnek! El is jutottak egy pincébe, és ott, az óbudai múzeumépület alatt, a sétány egészségesen tovább fejlődött. Ugyanis több alkotás, mely a bontás idején még a szobrász műtermében alakulgatott, egyenest raktárba került, a mielőbbi feltámadás reményében.

A remény remény maradt, a feltámadás ma is késlekedik.

Kevés szép pontja van Budapestnek, mely ne került volna már szóba, mint a Művész Sétány új helye. Így a Városmajor, a Vérmező és a Margitsziget, többek között.

Aztán méla csönd lett és a Sétány ma is négy fal között zsúfolódik — a pincében. Pedig . . .

Rövidesen elkészül a gellérthegyi Jubileumi Park, a fővárosi közkertek egyik legszebbje és legnagyobbika. Ide — mint megírták a lapok — néhány igen szép, de a nagy területhez képest kevés képzőművészeti alkotás kerül . . .

A jelenlegi „pincelakók" bizonyára igen örülnének a gyönyörű környezetnek. A múlt század romantikus lelkületű rajongói erre a tájra képzelték el a Magyar Pantheont. Ha Pantheon nem is, de legalább Művész Sétány születhetne itt. Nem kellene hozzá más, mint néhány szobortalapzat és a jóakarat, amiben bizonyára nincsen hiány.

D. E.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MANIKÜR

Arról az apró kis történetről van szó, amelyet angol kollégám, egy jónevű brit hetilap sűrűn Pestre járó bécsi tudósítója elmesélt nekem. Elment az előkelő Váci utcai fodrászkombinátba. (Meghiszem azt, hogy elment! Akármilyen előkelő is, még mindig olcsóbban szabadít meg bennünket felesleges hajmennyiségünktől, mint bármelyik bécsi vagy londoni fodrász!) És miközben nyírták a haját, közölte a fodrásznővel — akinek munkájával különben meg volt elégedve —, hogy manikűröztetni is óhajt. „Marika, a vendég úrnak lesz egy manikűr!" — továbbította az óhajt a fodrásznő kolleginájának fennhangon, a drótnélküli „háziteleｰ

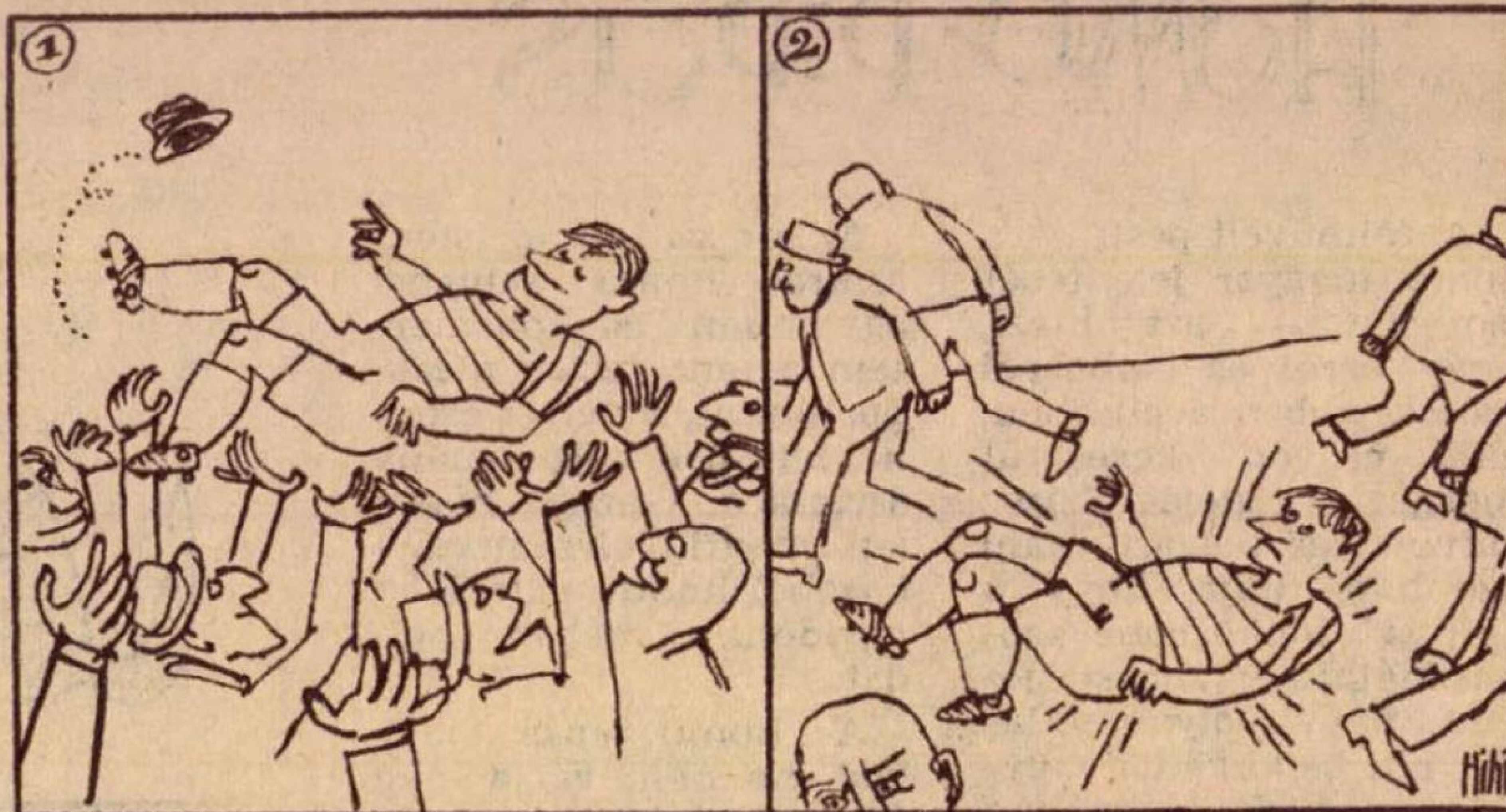
fonon". Marika éppen újságot olvasott, meg se rezzent, de mintha diszkrét fejbólintással tudomásul vette volna a „vendég úr" szándékát. Nagybrit vendégünk el tudta volna ugyan képzelni, hogy kezének ápolásához már a hajnyírás közben hozzálátnak (látott már ilyet), de gondolta: majd a végén, mégis több tere nyílik kézmíves munkára a manikűröslánynak, ha közben nem hajladozik körülötte az ollóját csattogtató, fésűjét forgató fodrásznő.

Ámde Marika az utolsó pitralon-kenet után sem tette le újságját, s albionbeli kollégánkat még akkor sem méltatta pillantására, amikor az megunta már az üzlet közepén való, egyre céltalanabbnak tetsző ácsorgást, és hosszú körmökkel távozott. Se manikűr, se köszönés, se magyarázat — Marika továbbra is csak újságot olvasott.

Eddig a történet. Jellemző az angol kolléga kapitalista mentalitására, hogy az esetet rossznéven vette, holmi laza munkaerkölcsöt emlegetett, és elítélte Marika magatartását. Még elgondolkodni sem volt hajlandó azon, hogy nálunk a manikűröslány is mily szenvedélyes újságolvasó! És nagybrit létére meg sem fordult a fejében, hogy a kultúrszomj és annak minden módon való kielégítése nálunk ma már a manikűröslánynak is elidegeníthetetlen joga!

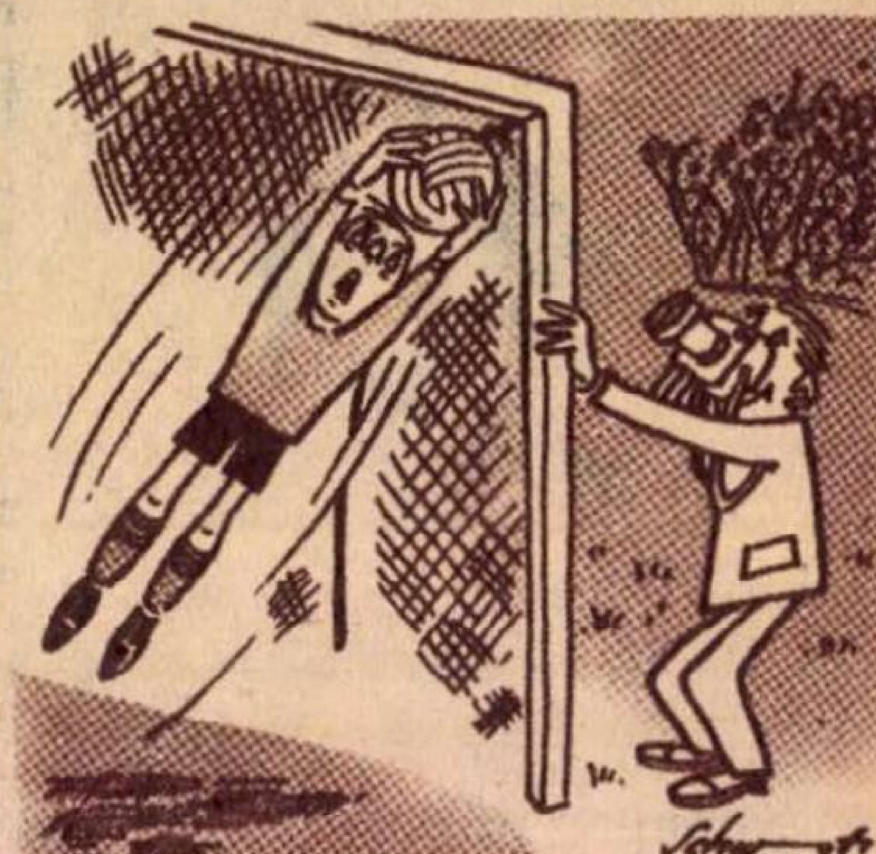
Barabás Tamás

EGY KARRIER TÖRTÉNETE

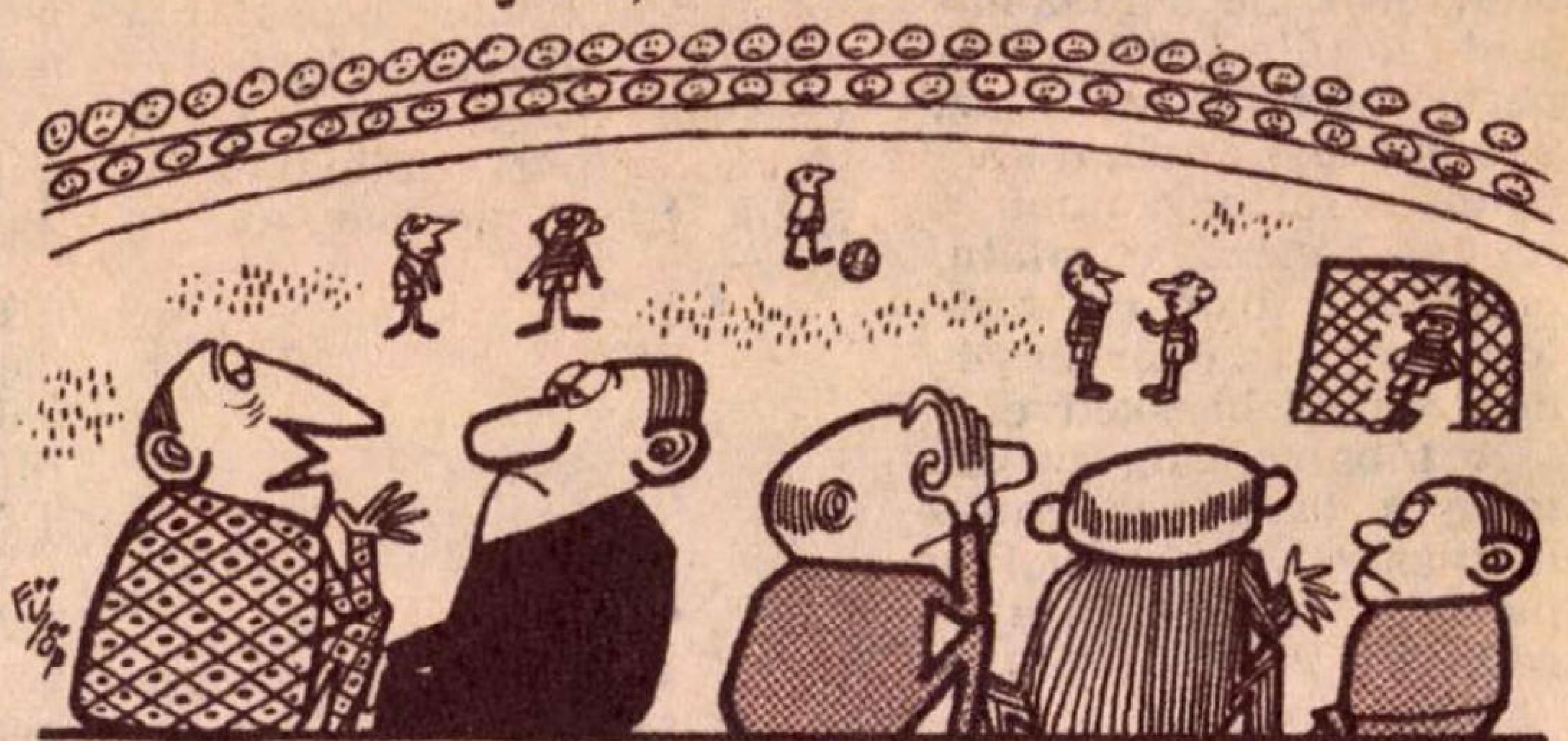

– Könyvelni, azt tud, de bezzeg a tizenegyest megint mellé lőtte . . .

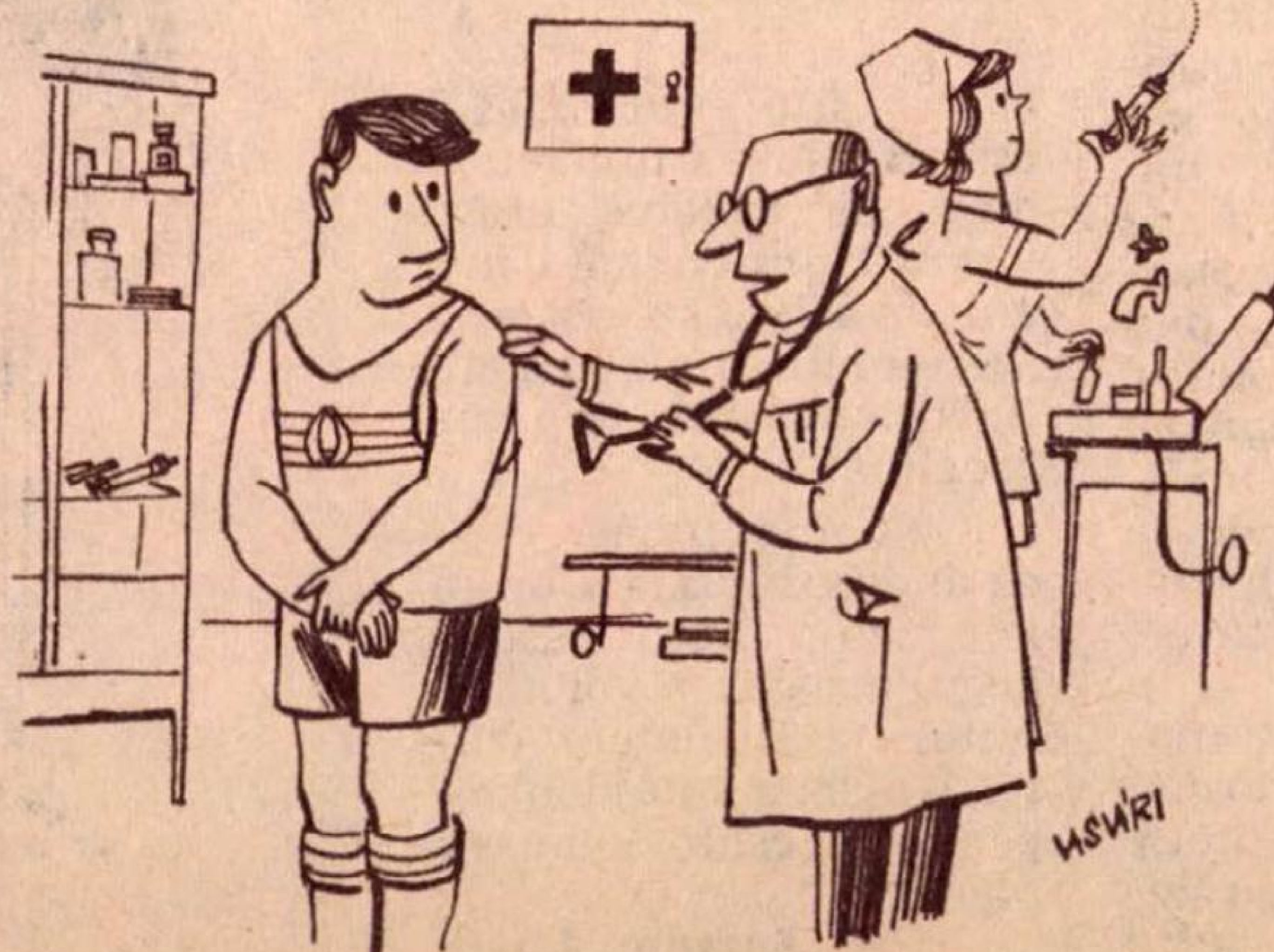
– Most maradjon egy kicsit így!

Jobb, mint az andaxin

– Hát kell ennél jobb idegnyugtató? Mondjon még egy helyet, ahol az ember leül és másfél óráig nem történik semmi.

CSATÁR-BETEGSÉG

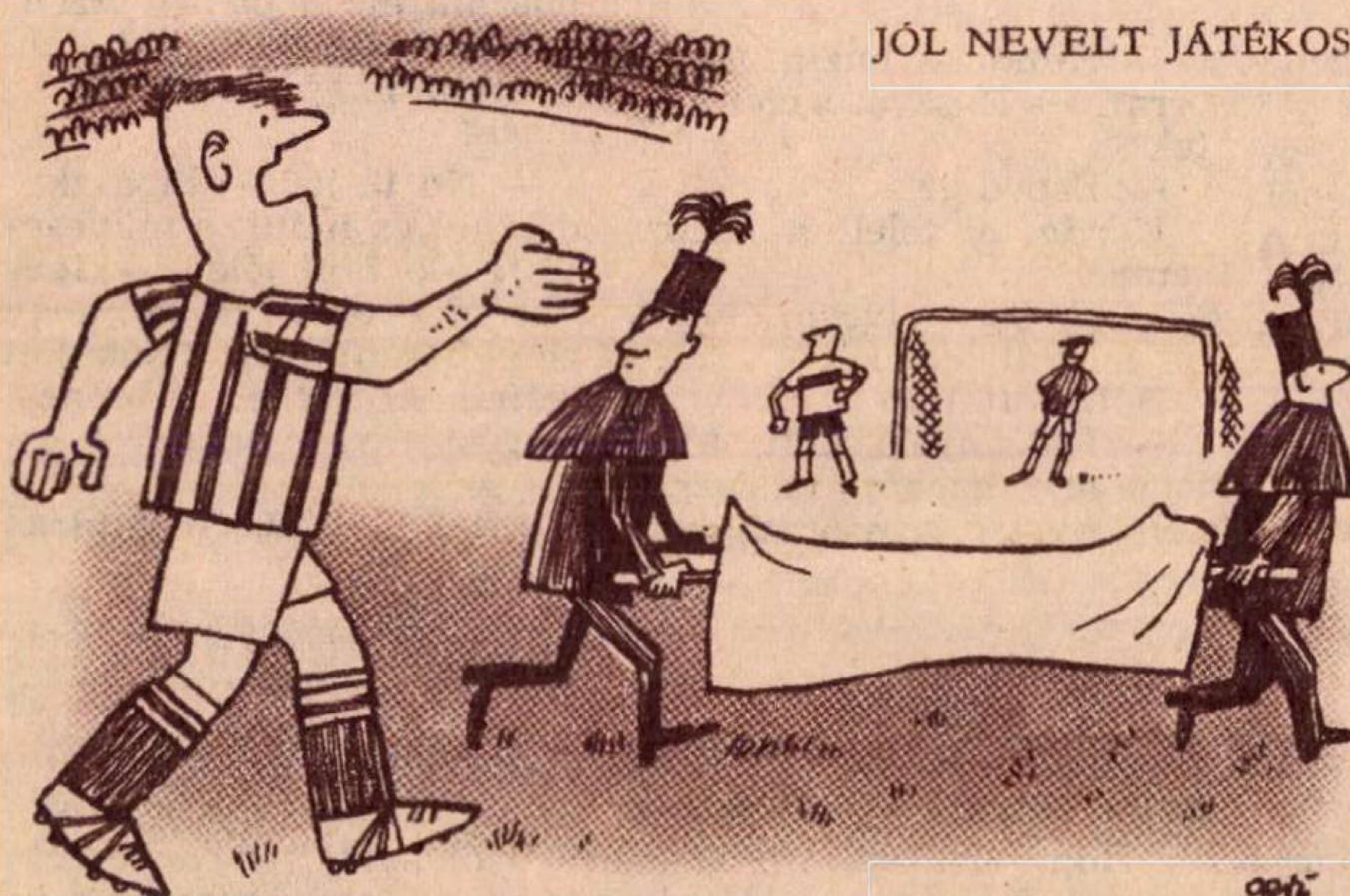
– Többet kellene mozognia . . .

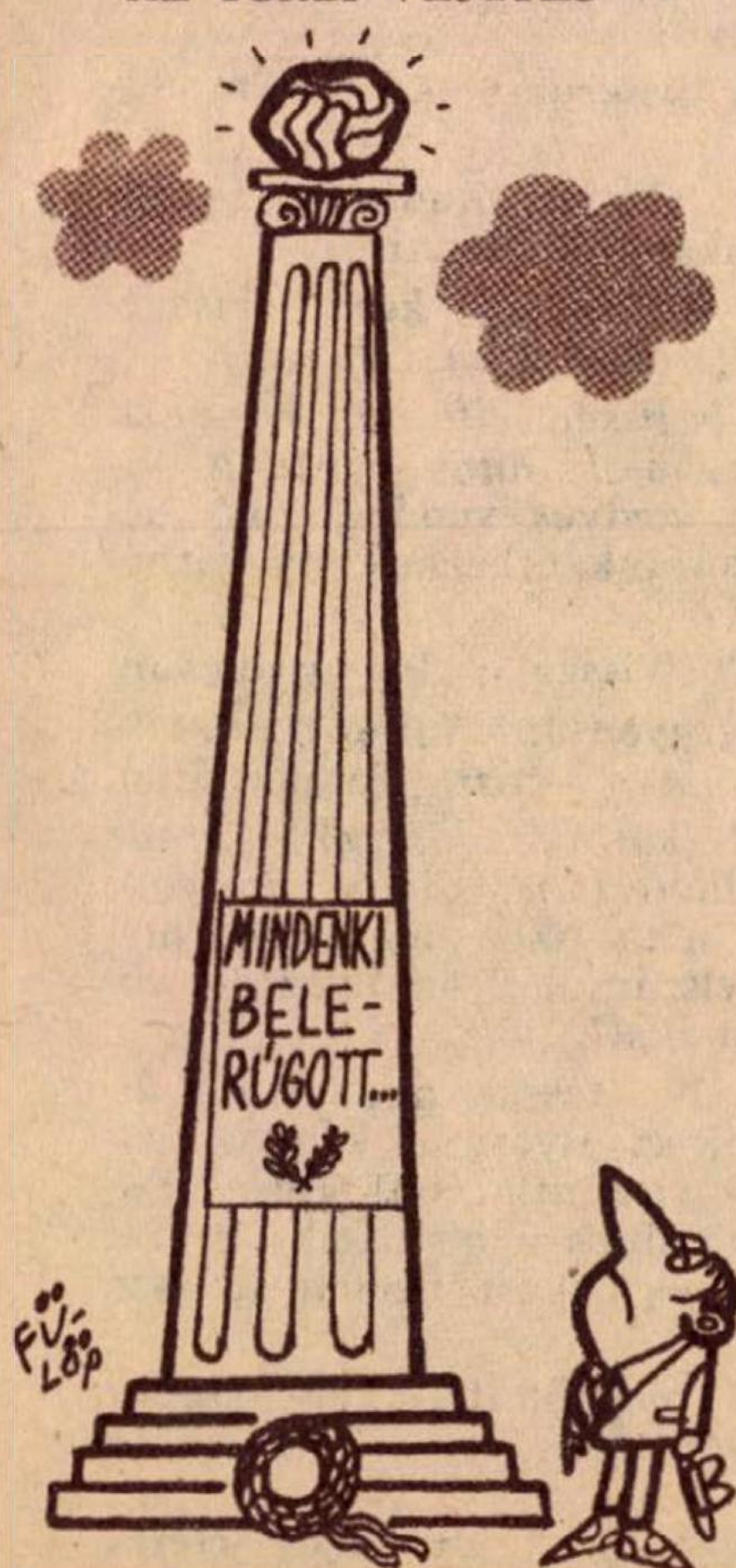
– Nyugodtan megölelhet, Pista, mindenki a meccsen van ...

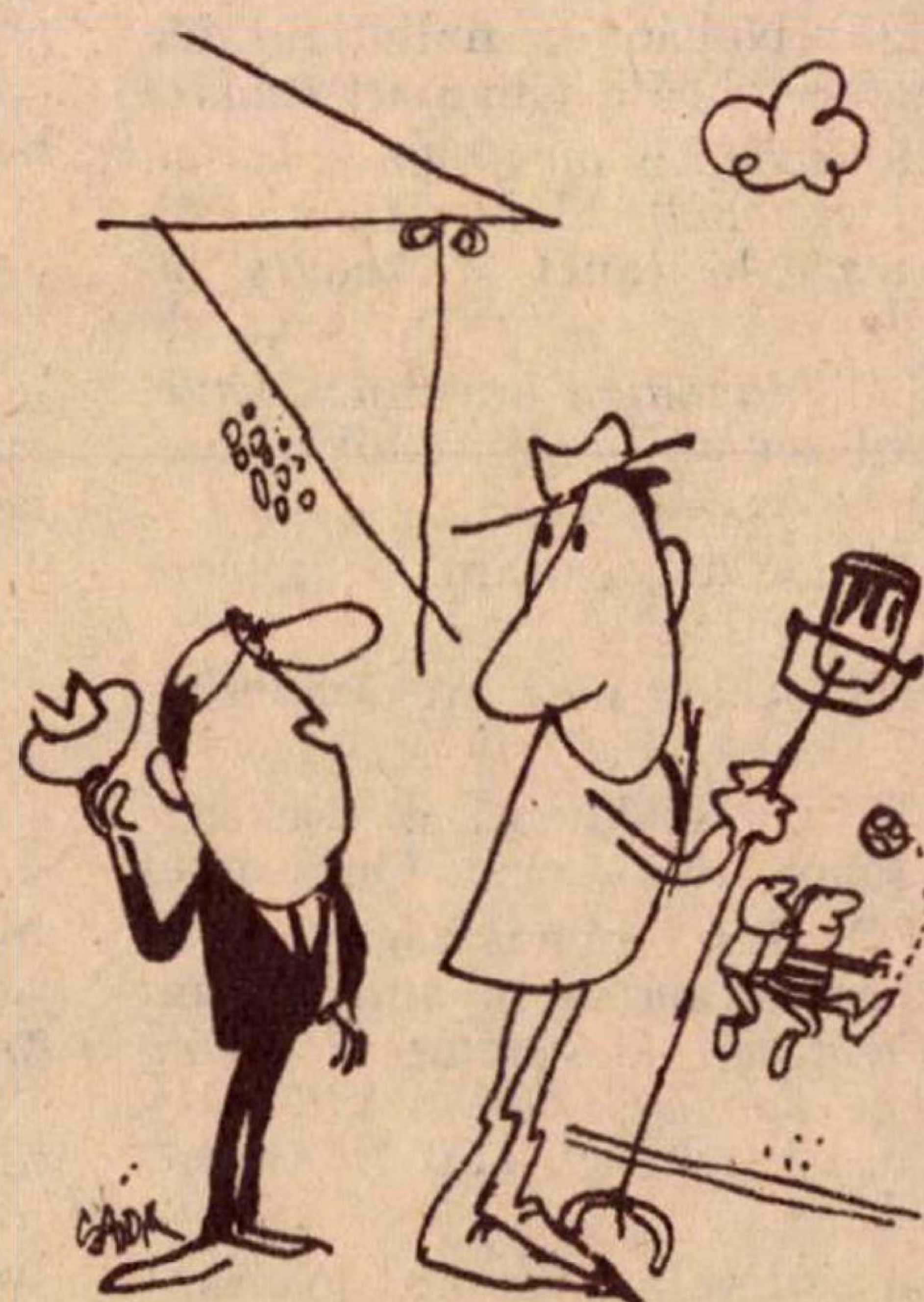
JÓL NEVELT JÁTÉKOS

– Még ne vigyék ki, előbb kezet akarok neki nyújtani ...

AZ IGAZI VESZTES

– Legyen szíves bemondani, hogy a Fuszek III. jöjjön be a fizetésért.

„BAJOK A MAGYAR SPORTBAN”

Azok az ifjúsági úszólányok, akik kiszámították, hogy jelenlegi csúcseredményeikkel valaha férfi olimpiai bajnokságot is nyerhettek volna, nyugodjanak meg: néhány száz év múlva az ő eredményeik avulnak el. Nem a levegőbe beszélek. A napokban került a kezembe a „Népsport” 2965-ös évfolyamának egyik száma. Abban olvastam egy elkeseredett hangú cikket „Bajok a magyar sportban” címmel. A cikkíró történelmi visszapillantással kezdte fejtegetését, s borongós hangon említette meg, hogy alig egy évezrede a magyar sport tizenhat bajnokságot is nyert egyetlen olimpián. Aztán így folytatta:

„És mi a helyzet ma! Nézzük csak a sportok királynőjét, az atlétikát. Vágtázóink siralmasan lassúak. Szégyen, hogy 6 másodpercen felüli idővel országos ifjúsági bajnokságot lehet nyerni százméteres síkfutásban. Éticsiga-kivitelünk jut eszünkbe, amikor ezt a szánalmas vánszorgást látjuk. Az edzésrendszerben lehet valami hiba. Négyszázasaink 30 másodperc körül rostokolnak, 1500-asaink pedig csak minden szökőévben tudják három percen belül futni távjukat. A dobószámokban még rosszabb a helyzet. Ma már ott tartunk, hogy egy százméteres diszkoszvetést is megtapsolunk.

Jó lenne, ha illetékesek megmagyaráznák, hogy mi történt ugróinkkal. Tudjuk, hogy sohasem álltunk a magasugró világranglista élén, de az mégiscsak túlzás, hogy versenyzőink 360-on felül csak egészen ritka esetben tudnak ugrani, rúdugróink csak minden nagy ünnepen érik el a 9 métert, hiába védekeznek azzal, hogy nem tudják még megszokni a neutron-rudat. A női atlétikáról jobb nem beszélni. 39 másodperc körüli 400 méterrel és 270 centiméteres magasugrással legföljebb szépségversenyen indulhatnak hölgyeink.

Hasonlóképpen súlyos a hanyatlás az úszósportban is, ahol például gyorsúszóink a maguk 33 másodperc körüli százas eredményükkel nem tudnak bejutni egy valamire való nemzetközi verseny döntőjébe.

Labdarúgásban is lehangoló a helyzet. Vasárnap 900 000 fizető néző bosszankodott az örökrangadón. Megint gólnélküli döntetlen volt az FTC–MTK eredménye, s nem ez volt az egyetlen 0:0-ás eredmény a fordulóban. Nem tudnak csatáraink kapura lőni. És ez így megy ezer éve!”

Lehangoltan tettem le a cikket, amelynek az utolsó, különösen borúlátó szemrehányásával különben nem értek egyet. Ezer év mégsem elegendő ahhoz, hogy vérbeli góllövő csatárokat termeljünk ki.

Feleki László

fantasztikus történet

A Hírharang munkatársa vagyok — szólítottam meg a kezeslábasba öltözött sovány, borostás arcú férfit, aki a gyárudvar füves szögletében heverészett. — Ha nincs kifogása ellene, csinálnék magával egy riportot.

Felkönyökölt, lassan rám emelte vizenyős, fáradt tekintetét, aztán vállat vont.

— Bánom is én?!

— Hát akkor kezdjük a közepén — vettem elő a noteszt és ceruzát. — Meg van elégedve a beosztásával, kedvére való a munkaköre?

— A franc, aki megeszi! — legyintett elkeseredetten.

Döbbenten néztem rá.

— Kérem szépen, itt valami tévedés lesz. Én egy keresetlen hangú tudósítást szeretnék írni az egyszerű dolgozóról, aki a maga módján névtelenül, de keményen áll helyt a munka frontján, és példát mutat a többi egyszerű dolgozónak, aki szintén helytáll. Ennek előfeltétele, hogy szeresse azt, amit csinál.

— Márpedig én szívből utálom!

— De hát miért? Nehéz? Veszélyes? Rosszul fizetik? Tűrhetetlen a bánásmód? Nem fér össze a társaival?

Szomorúan csóválta meg a fejét.

— Az élet bonyolultabb, mint ahogy maguk megírják. Engem itt az unalom öl meg, a tétlenség teszi tönkre az idegeimet.

— Hogyan?! Maga egyáltalán nem dolgozik?

— Nem — törült ki egy könnycseppet a szeméből. — Nekem nem szabad. A többiek dolgoznak helyettem. Pedig azt sem tudják, hogy a világon vagyok!

— És a fizetség?

— Nem kapok én, kérem, egy vasat sem. Igaz, nincs is szükségem semmire. Nem eszem, nem iszom, nem dohányzom, nem lakom.

— Furcsa ember, különös munkakör — motyogtam magam elé zavartan. — Ha nem veszi sértésnek, tulajdonképpen mi hasznát veszik itt magának?

— Nono — húzta fel az orrát. — Hasznot azért hajtok!

— Éspedig?

Kérdéssel felelt a kérdésemre.

— Tetszett olvasni Gogoltól a Holt lelkeket?

Bólintottam.

— Hát ilyen holt lélek vagyok magam is. Csak nem a cári Oroszországban, hanem a mai Magyarországon.

— És... és ki a maga Csicsikovja?

— A művezető kartárs. Ő hívott életre a semmiből, hogy feltüntethesse a nevemet a fizetési listákon és felvehesse a béremet.

— De hát akkor ez a művezető — csaló! Azonnal fel kell jelenteni!

— Nyugi — csitított —, ő csak egyedül velem dolgozik, néhol tucatszámra is igénybe vesznek holt lelkeket. Jó ember a művezető kartárs...

E pillanatban érces kiáltás harsant fel a műhelyek felől. Tölcsért formálva a szája elé, tagbaszakadt, kék munkaköpenyes férfi kiabált:

— Kovács János! Jöjjön, írja alá ezt a papírt, tizenkét túlórája volt a héten. Gratulálok, derék fickó maga!

— No látja? — tápászkodott fel és indult a művezető felé a holt lélek. — Igazán nem lehet ráfogni, hogy nem becsül meg. Csak két aláírás között az a tengés-lengés! Az a borzasztó!

Kürti András

SZUVENIR

(Szín: vendéglő kijárata. Középkorú vendég sietősen a kijárat felé tart, jobb karját kínosan mereven tartja. A fizető lohol utána.)

PINCÉR: Uram!... Kedves vendég!

VENDÉG *(keze a kilincsen)*: Mit akar, kérem?

PINCÉR: Bocsásson meg, kedves vendég, de most észlelem, hogy a számla kapcsán némi hézag mutatkozik...

VENDÉG: Hogyhogy hézag? Hogy érti ezt?... Volt egy műbőrtalpam, maguk szerint zsiványtokány, egy csemegeuborkám, szerintem, akinek ilyen a csemege... no, mindegy... Négy kenyerem és egy szódavizem, összesen huszonkettőhetven. Adtam huszonhármat, mit akar még?

PINCÉR: Figyelmeztetni önt valamire, amit el méltóztatott felejteni.

VENDÉG: Nem fogyasztottam mást!

PINCÉR *(lesütött szemmel)*: És a fogyóeszköz?... Mert ugyebár egy kétszemélyes asztal terítéke a szabvány szerint áll ugyebár négy villából, két leveskanálból...

VENDÉG *(belevág)*: Nagyon kedves ez a szakmai oktatás, de sajnos, sietek! *(Indulna.)*

PINCÉR: Félre tetszett érteni... én csak azt akartam jelezni, hogy ugyebár... van, aki fogyóeszközt is fogyaszt, ugyebár... tetszik érteni...

VENDÉG *(idegesen)*: Hogy érti azt, hogy értem? Dehogy értem! Talán magyarázza meg! *(Hevesen hadonászik, hirtelen fölszisszen és újra mereven tartja a jobb karját.)*

PINCÉR *(szelíden)*: A kedves vendégnek volt két villája... és két leveskanala... ez annyi mint...

VENDÉG: Nohát, ez hallatlan! Ide se teszem be többé a lábamat! *(Indul.)*

PINCÉR *(szelíden megfogja a karját, egészen a vállánál)*: Előbb talán arról, hogyan teszi ki innét a kedves lábát...

VENDÉG *(dühödten körülnéz, látva, hogy sehol senki, nagyon halkan kiabál)*: Főúr! Vezetőség!

PINCÉR: De drága uram! Szóra sem érdemes!

VENDÉG: Akkor meg mit szaporítja a szót?

PINCÉR: Ön csökkenti a fogyóeszközt, én szaporítom a szót. Ön kezdte!

VENDÉG: Ezt a pimaszságot! Bizonyára az asztal alá esett, amit rajtam keres! *(Óvatosan kicsúsztat a zakója ujjából két kanalat, de a villa beakadt. Kínosan sziszeg)*: Látja? Ott van! *(Menni akar.)*

PINCÉR *(súgva)*: Gyorsan, gyorsan! A vezető bármikor betoppanhat, isten ne adja, és... micsoda kínos helyzet. Kérem, én mindent megértek, nem akarok senkinek kellemetlenséget okozni. Intézzük el, kérem, a dolgot, és kész! *(Ujjait összedörzsöli.)*

VENDÉG *(utálkozva, de megadóan)*: Mennyi?

PINCÉR *(fölélénkül, készséggel)*: Hátkéremássan az annyimintannyi... *(Blokkon számol)* Két villa, két kanalacska... Garantáltan saválllók, kérem... polírozott kivitelben, odakinn ez ma nem kapható... másegyéb, kérem? Savanyú?

VENDÉG *(keserűen)*: A végét mondja!

PINCÉR: Ötvenháromhúsz... Sehogy sem akar több lenni!

VENDÉG *(merev jobb kézzel, sziszegve kiszed három húszast, leteszi).*

PINCÉR *(sebesen eltünteti a pénzt, mélyen meghajol, ajtót nyit)*: A viszontlátásra, kedves vendég, jövő héten új sószóróink érkeznek, nyugatnémet import...

VENDÉG: Visszajár hat nyolcvan.

PINCÉR *(egyenkint, kínos szünetekkel leszámolja a pénzt)*: Parancsoljon.

VENDÉG *(kárörvendőn várja ki az utolsó tízfillérest is, maró gúnnyal)*: Mondja... nem okoz nehézséget magának az elszámolás az ilyen... fogyóeszköz árával?

PINCÉR: Ne tessék aggódni... áthidaljuk mi az ilyesmit, kérem! *(Ajtót nyit.)* A viszontlátásra! *(Félre.)* Ennek fogalma sincs a mai árakról! Hat kanalat és négy kést fizetett ki szó nélkül.

VENDÉG *(magában)*: Tiszta haszon! A két halkést nem vette észre!

Péreli Gabriella

KÉT VERÉB

A telegráfdrót oszlopára
Két kis veréb egyszerre szálla.
Az egyik vén volt, kopaszodó,
A másik borzas ifjú, s mohó.

S hogy tündöklött a nyári reggel,
Beszélgetett a bölcs öreggel
A kevésbé bölcs kis fióka,
Akit így intett ő a jóra:

„Egész világ ha fejreáll is,
Maradj öcsém csak hej, reális,
Az égő napot ne tekintsed,
Az út porában a te kincsed.

A veréb fajta mindig jól járt,
Ha ott keresett, ahol ló járt.
Maradj mindig a parlagon,
De – ott se ugrálj ám nagyon!

És nehogy túl sokat magolj,
Veréb vagy te és nem bagoly.
Öcsém, a dolog egyszerű,
Belőled nem lesz nagyfejű.

Ha kineveznek pacsirtának,
Ne higgy, fiam, a link dumának,
Mert amint énekelni fogsz,
Mindenki hallja: csak csipogsz.

A karmod legyen mindig tiszta:
Ha zsákmányod lesz sok giliszta,
Ne puffadj meg dagadtra tőle,
Juttassál másnak is belőle.

Sanyarú sors a veréb sorsa,
S ha mégis itt-ott hull a morzsa,
Tudd meg, az önzés csúf kísértés –
Legyen benned kollektív érzés.”

...A kisebbik csak hallgatott,
Majd röhögött egy jó nagyot:
„Neked már rég elment eszed,
Ilyen veréb mégsem leszek!”

Szőnyi Zoltán

Dominika — Barát József rajza

– No, Alvarez, most már csak a fegyverszünetet kell túlélnünk...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÍGY NEM SZABAD!

Sok panasz látott már napvilágot azokról a kisebb-nagyobb hibákról, amelyek mai kereskedelmi életünkben még feltalálhatók. Én is szolgálhatok egy kirívó példával. Június 18-án a KERAVILL 4-es számú boltjában (III., Flórián tér 3.) „Csajka” porszívót akartam vásárolni. Azon már meg sem lepődtem, hogy az eladók bejövetelem után is jóízűen folytatták vidám beszélgetésüket és rám se hederítettek. Végül is megjegyeztem, hogy vásárolni szeretnék. Amikor az egyik eladó megtudta tőlem, hogy mit akarok venni, közölte velem, hogy áramszünet miatt nem próbálhatják ki a Csajkát, azután, mint aki jól végezte dolgát, otthagyott. Csodálkoztam azon, hogy ilyen gyorsan leráznak egy vevőt, aki 1400 forintért szeretne vásárol-

ni, és megkértem: van-e áram a szomszédos boltban?

Amikor megmondták, hogy áramszünet csak a KERAVILL boltban van, azt javasoltam: kérjék meg a szomszédot, talán megengedi egy percre a porszívó bekapcsolását és kipróbálását. Azzal akarták elhárítani ezt a „terhes” feladatot, hogy a szomszéd boltban bizonyára nem lesz konnektor. Végre mégis rábeszéltem az eladókat, átmentünk a másik üzletbe: volt konnektor, a Csajka működött, megvettem és szó nélkül távoztam. Az utcán jutott eszembe, hogy nem oktattak ki arról, hogyan is kell kezelni a porszívót, de nem mertem visszamenni az üzletbe, mert már amúgy is túlságosan megterheltem vásárlásommal a KERAVILL-fiók eladóit.

Szűcs Imréné
Budapest, III., Lajos u. 47/b.

Gondos felmérés — Mészáros András rajza

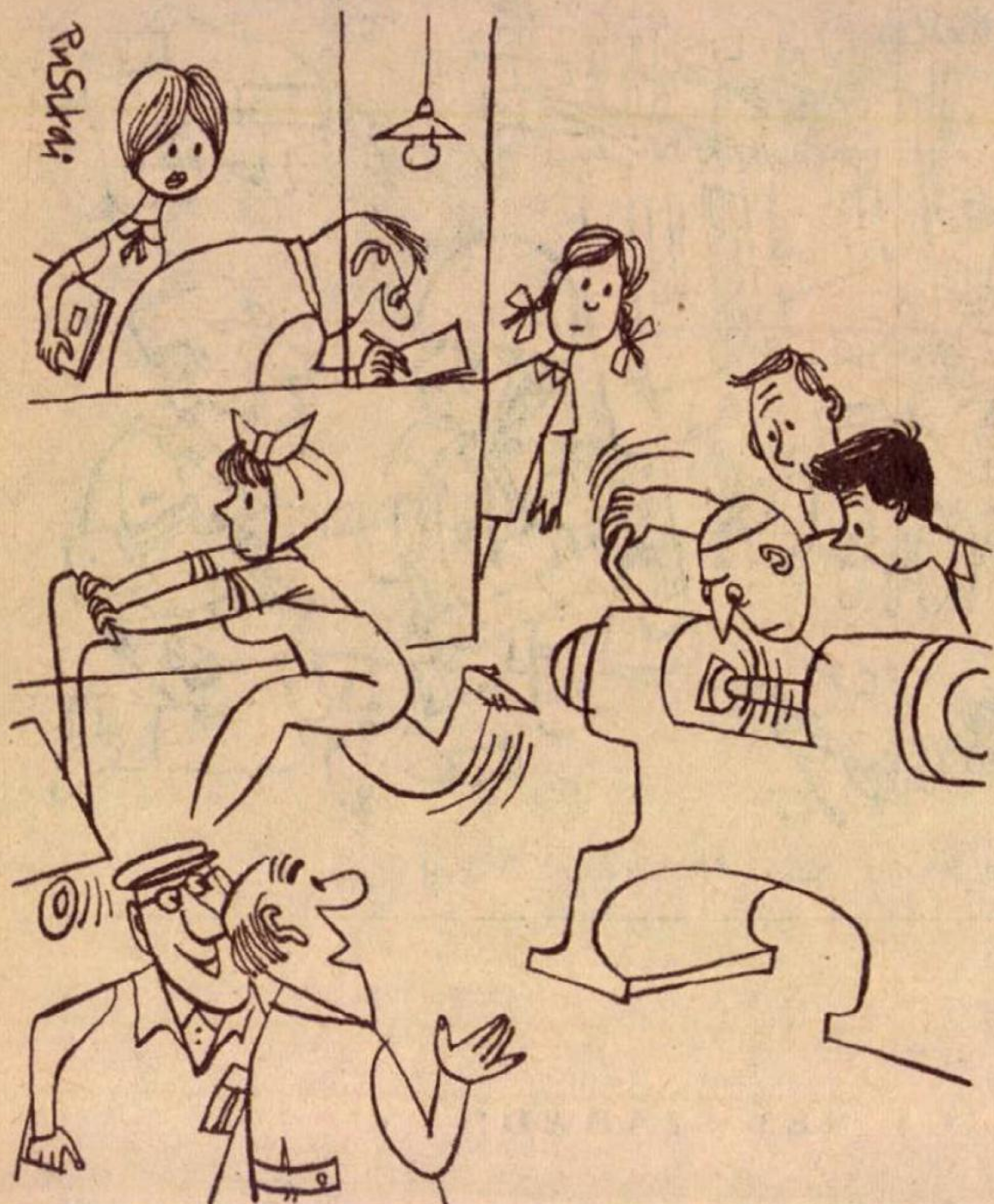

– Megnézzük, kinek mekkora jutalom jár.

Nem közölhető kéziratot küldtek:

K. László, Nagykáta. – B. Zoltán, Beled. – V. György, Bp., IX., Pöttyös u. – V. Ferenc, Nagykőrös. – É. István, Bp., X., Kolozsvári u. – D. Lajos, Debrecen. – H. Erzsébet, Bp., XIII., Mohács u. – M. Károly, Bp., XI., Fehérvári út. – K. Gábor, Bp., VI., Rudas L. u. – Sz. Zoltán, Bp., VIII., Tömő u. – M. Sándor, Kistelek. – P. Vilmos, Bp., III., Meggyfa u. – S. Piroska, Bp., VII., Péterfy S. u. – Cs. Tamás, Kaposvár. – Sz. Gábor, Bp., XIII., Újpesti rkp. – L. Géza, Bp., VII., Sajó u. – J. Sándor, Makó. – A. Mihály, Bp., XXII., Baross G. telep. – J. Sándorné, Bp., II., Mecset u. – H. Attila, Bp. XIII., Szabolcs u. – K. Melinda, Törökbálint.

– Mi ez a hirtelen szorgalom?
– Ne tanuljanak lógást a gyakorló diákok . . .

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér jegygyűrűt vásárol:
– Bevéshetem a gyűrűbe a menyasszonya nevét? – érdeklődik az ékszerész.
– Lehet, kérem, de mindenesetre ne nagyon mélyen.

*

Povács már öt éve udvarol a Draskóczi lánynak, s ezalatt folyton ígéri, hogy elveszi. A lány egy napon megkérdezi tőle:
– Mondja, Rezső, mikor fog maga már engem elvenni?
– Ebben az évben még nem lehet.
– De hiszen tavaly is azt mondta.
– Na és, talán nem tartottam meg a szavamat?

*

A régi hadseregnél az őrmester, jogaikról és kötelességeikről iskoláztatja a legénységet. Pontosan elmagyarázza, hogy egy legénynek mennyi kenyér, mennyi hús, mennyi bor dukál.
– Aki nem kapja meg ezt a mennyiséget, – mondja dörgő hangon –, annak joga van panaszra menni a kapitányhoz. – majd halkan hozzáteszi: – De én nem tanácsolom!

E heti hirdetéseink

RANGKÓRSÁG

Régóta tudom, hogy az autótulajdonosok között szigorú hierarchia és súlyos gőg uralkodik. A múltkoriban újdonsült autós ismerősömnek őszinte hittel dicsértem Moszkvicsát.

— Hagyja csak — felelte némi rezignációval —, nem szép ez már. Egy vacak Wartburg megnyomta hátul a sárhányóját.

Nemrég Opel Rekord-tulajdonos barátom vitt kocsiján haza. A November 7. téren a jobbra fordulásnál egy Trabant állta útját.

— Nyomorult kis Trabant — mondta barátom bosszúsan —, az ilyet már rég ki kellett volna tiltani a forgalomból.

A napokban arról is meggyőződtem, hogy ez a kocsigőg nem egyedül a felnőttek sajátja. A Lukács-uszoda előtti parkolóhely környékén 4—5 éves kisfiú rollerezett. Egyszerre csak éles, sivító hangot hallok:

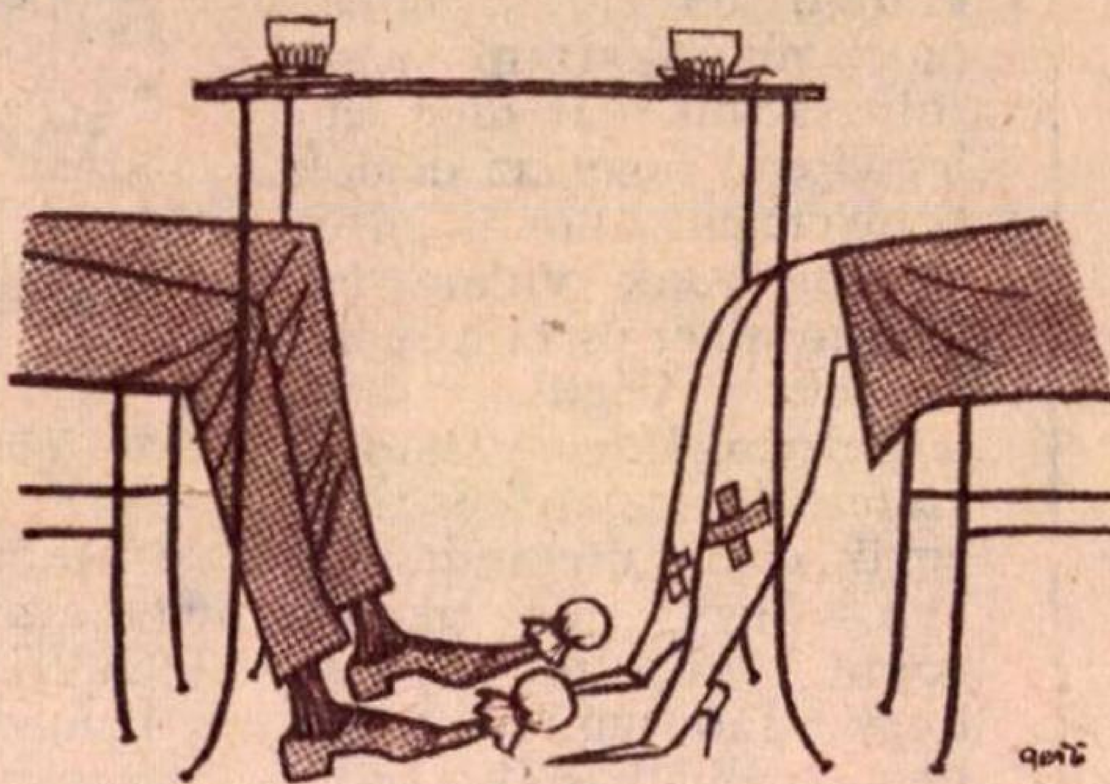
— Menj innen, te srác, azzal a vacakkal.

Hátrafordulok a hang irányába. 8—10 éves kislány a sivító hang gazdája.

Megértem gőgjét: vadonatúj a biciklije.

(g. i.)

Bandázs

Aggódás

– Aztán nehogy ugrálj a villamoson!

MODERN lány

Nem tudom, Icuka menyasszony volt-e már, amikor megismertem, mert többször is volt menyasszony, és az ujján mindig hord karikagyűrűt. Icuka tökéletes megtestesítője a modern lány típusának. Modern a külseje, az egész megjelenése, modern a beszédmodora, legfőképpen pedig erkölcsi szemlélete, hogy így fejezzem ki magam.

Télen pantallóban jár, tavasztól őszig rövid szoknyában. Ezek a szoknyák annyira rövidek, hogy amikor leül Icuka, a térde már nem is nagyon érdekli a szemlélődőt. Mindig a legújabb divat szerint öltözködik, és a ruháihoz ízlésesen ki tudja választani a megfelelő napszemüveget. A hajviselete gyakran változik. Mióta ismerem, a toronymagas konty volt a legtartósabb frizura a fején. Körülbelül egy hónapig hordta. Szőke póthajat vásárolt, bevallása szerint 500 forintért, szépen kontyba tekerte, a saját elgondolása szerint és reggelenként óvatosan felcsatolta hidrogénezett fürtjeire. Különösen akkor volt feltűnő jelenség, amikor erre a magas, függőleges kontyra kendőt kötött. Az állát alig tudta mozgatni beszéd közben, a kendő feszessége miatt. Pedig beszélni nagyon szeret. Minden érdekli, és mindenről tájékozott. A külpolitikához is ért. Azt mondja például, hogy a háború az hülyeség, ne vacakoljanak itt ilyenekkel.

Icuka hamar megtanulja a legújabb jelzőket, és választékos gonddal használja. A strandolás neki állati jó, viszont a legújabb magyar film mindig állatian pocsék. Isteni volt a mohair sapka, és most istenien jó a turbánkötés.

Azokat a fiúkat szereti, akiknek jó a fejük. Persze a jófejű fiúk számára sem közömbös, hogy Icukának jó lába van, sőt jó térde, egyéb anatómiai adottságokról nem is beszélve. Az örökös menyasszony igen ügyesen udvaroltat, soha nem ütköznek a randevúk, és a lovagjai nem tudnak egymásról, legalábbis személyesen nem ismerik egymást. Szépen betáblázza Icuka a délutánjait és az estéit, sőt még azt is megcsinálja időnként, hogy egyik randevúról a másikra elkísérje valaki. Nála ez életfelfogás. Azt vallja: hülyeség unatkozni.

Egy este összetalálkoztunk az utcán, megkért, kísérjem haza. Nem volt hozzá nagy kedvem, de láttam, hogy náthás, megsajnáltam. Egész úton csevegett, a legkülönbözőbb dolgokról, mint mindig. Szórakoztatóan összehordott mindent a legújabb divatról, a legújabb intim pletykákról, és elmondta a legújabb viccet. A kapunál búcsúzni akartam tőle, de visszatartott, mondván: még nem akar lefeküdni, mert hülyeség ilyen korán, dumáljunk egy kicsit. Bementünk a lépcsőházba, és ő bájosan eldumálgatott tizenegy óráig. Közben egyszer megjegyezte, hogy nagy hülyeség itt kint állni, de nem mehe-

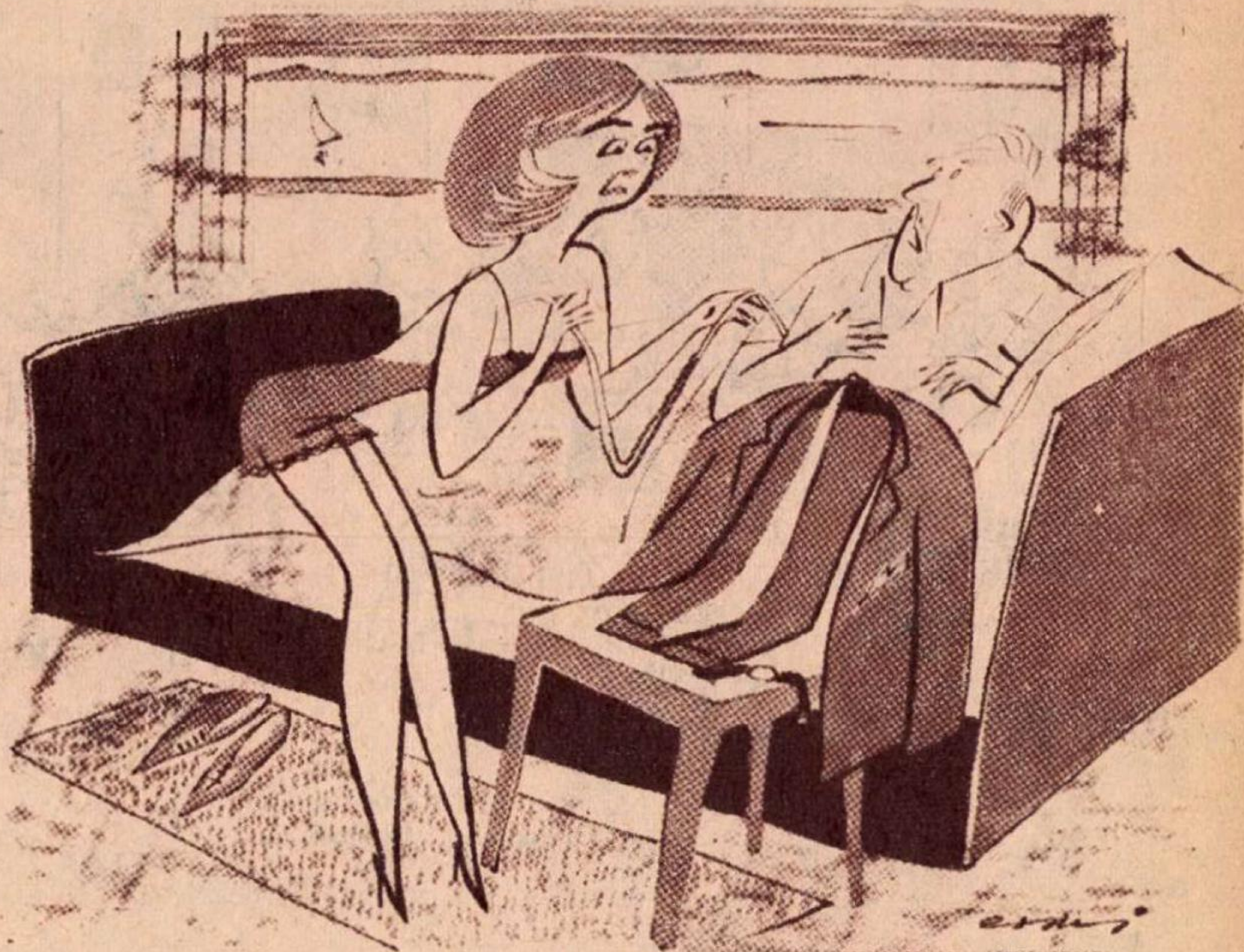
tünk be a lakásba, tiltja a főbérlője, egy ideges öregasszony. Tiszta pech ez a baromi nátha, még csókolózni se lehet.

Akkor jöttem rá, hogy Icuka végeredményben nagyon rendes, jól nevelt kislány, és szeret engem. Hazafelé menet még arra is gondoltam, feleségül kellene venni. Csak az a baj, hogy menyasszony, és nem tudom, kinek a kezéről csapjam le.

Gemenczi József

Az árulkodó fizetési szalag...

Erdei Sándor rajza

– Még mindig azt mered állítani, hogy te vagy az indiai alkirály?

FÖLD ALATTI PÁRBESZÉD

— A cserebogár lárvája vagyok,
nevem Pajor.
— Nevem Giliszta. Titkon
élek itt lent a föld alatt. Az ok:
talajjavítás. Rágom, porhanyítom.
— Én repülőnek készülök, uram,
majd fent a légből támadok jövőre
sasként...

— Tudom, ahány gyümölcsfa van,
lecsap rá, nyúzza, jóllakik belőle.
— Tudatlan ön! A repülő: elit
fegyvernem...
— Úgy. — Kérdezze meg csak, tessék:
amíg ön itt lenn tölti a belit,
mi támadunk. Ez kérem, hősiesség!
— Az lesz minden, aminek nevezem;
s a tiszteletet könnyedén kivívnám,
ha azt, hogy itt lenn dolgozom, eszem,
én talajtani kutatásnak hívnám.

Török Rezső

BARÁTSÁGTALAN ELADÓ

Jó kis hely

Szegő Gizi rajza

– Már egy félórája várunk.
– Sajnálom. Ebédidő van.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kedves Ludas!

Körülbelül harminc éve dohányzom, és különösen szeretek vasárnap ebéd után egy jó szivart elszívni. A szivart szipkából sokkal kellemesebb szívni, mint anélkül, ez köztudomású. Legnagyobb sajnálatomra azonban a szivarszipka hiánycikk, legalábbis én jó néhány trafikot végigjártam érte, hiába. Ha már annyiféle cigarettaszipkát gyártunk, az illetékes ipar igazán gondolhatna a szivarozókra és gyárthatna egy-két fajta szivarszipkát is, nagyon hálásak lennénk érte.

S. E.

VIII., Köztársaság tér 12/a.

NÉVADÁS

A szolidan berendezett lakásban vésztjósló, vihar előtti csend ült. A fiatalasszony, Glazurek Bódogné, gondosan körülnézett a szobában, óvatosan leemelt egy modern kerámia vázát, és hirtelen felindulásában a földhöz vágta:

— Nem! — kiáltotta végsőkig elszántan.

— Hallgass rám! — simogatta meg engesztelően a csinos nő orcáját Glazurek Bódog.

— Hiába minden mesterkedésed. Soha nem fogok beleegyezni, hogy a születendő gyermekem keresztelő nélkül kapjon nevet.

— Drágám, gondolkozz egy kicsit. Műhelybizalmi vagyok, és brigádvezető. A múlt hónapban az én javaslatomra változtatták meg Bödrögiék a szándékukat, és a Tanács dísztermében névadóünnepségen adták gyereküknek a Sándor nevet. Most az én saját gyermekemet vigyem keresztelőre? Soha!

— Neked is van keresztapád, meg keresztanyád!

— Csak azért, hogy bizonyos alkalmakkor emlegethessék őket. Különben is az én időmben még nem volt szocializmus és nem volt névadó ünnepség. Kicsi volt a választék, milyen körülmények között adjanak nevet a gyereknek.

— Már pedig az én fiamat elvisszük a tisztelendő úrhoz.

— Nézd, Klári, én mindig tiszteltem a vallásos meggyőződésedet, de ebben az ügyben nem engedek. Névadó ünnepség lesz, és kész.

— Az én gyerekemet ne a tanácselnök áldja meg!

— Klári, én mindig tiszteletben tartottam a meggyőződésedet, de most a születendő fiamról van szó. Hét hónap múlva a tanács dísztermében megtartjuk a névadást.

— Soha! Én nem tudnék többet az anyám szemébe nézni!

— Én meg nem tudnék többet az apám szemébe nézni!

— Keresztelő!

— Névadó ünnepség!

— Ez az utolsó szavad?

— A legutolsó!

— Hát akkor nincs más hátra, mint...

— Hát akkor nincs.

— Ebben maradunk.

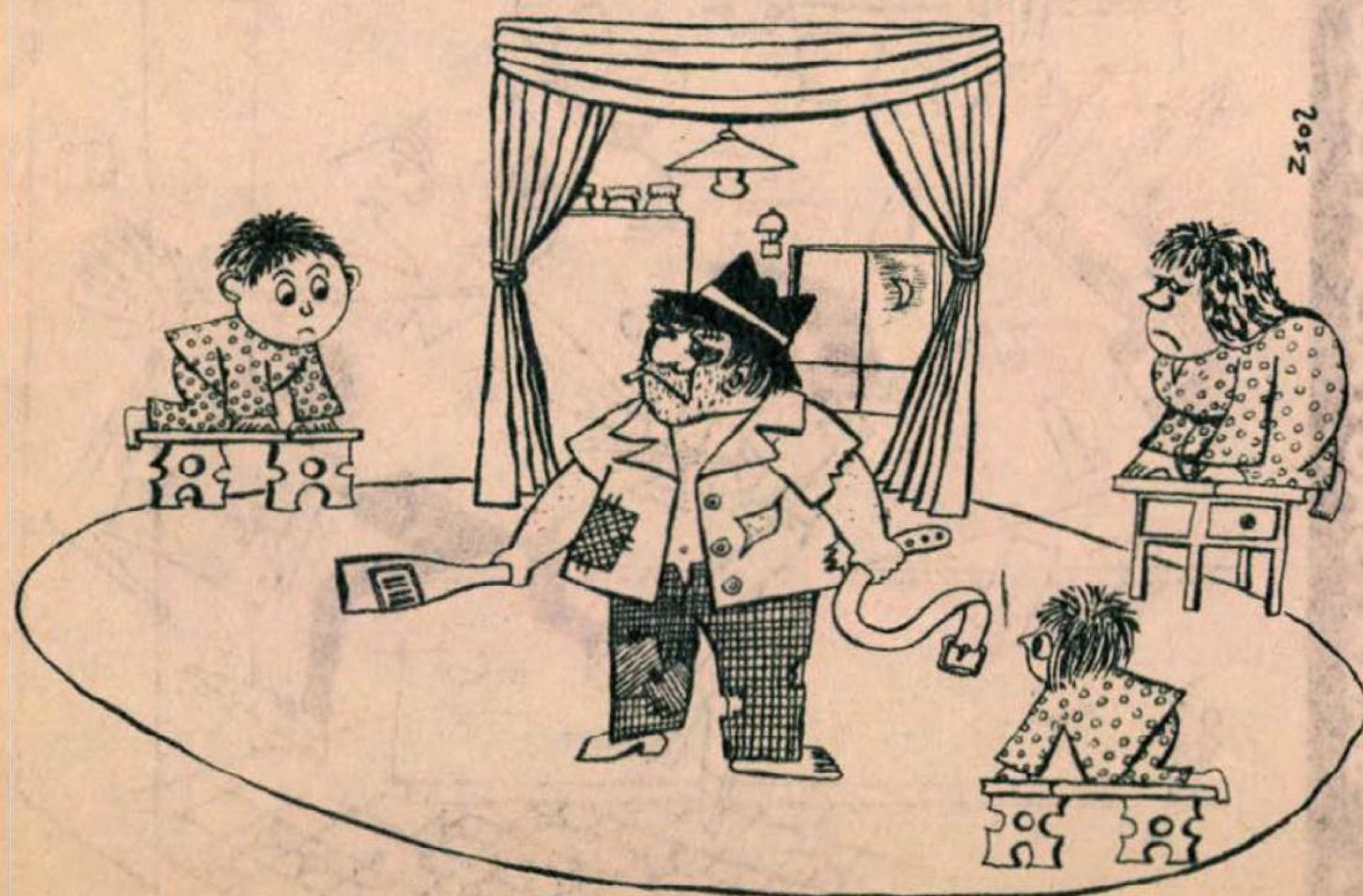
— Rendben van.

*

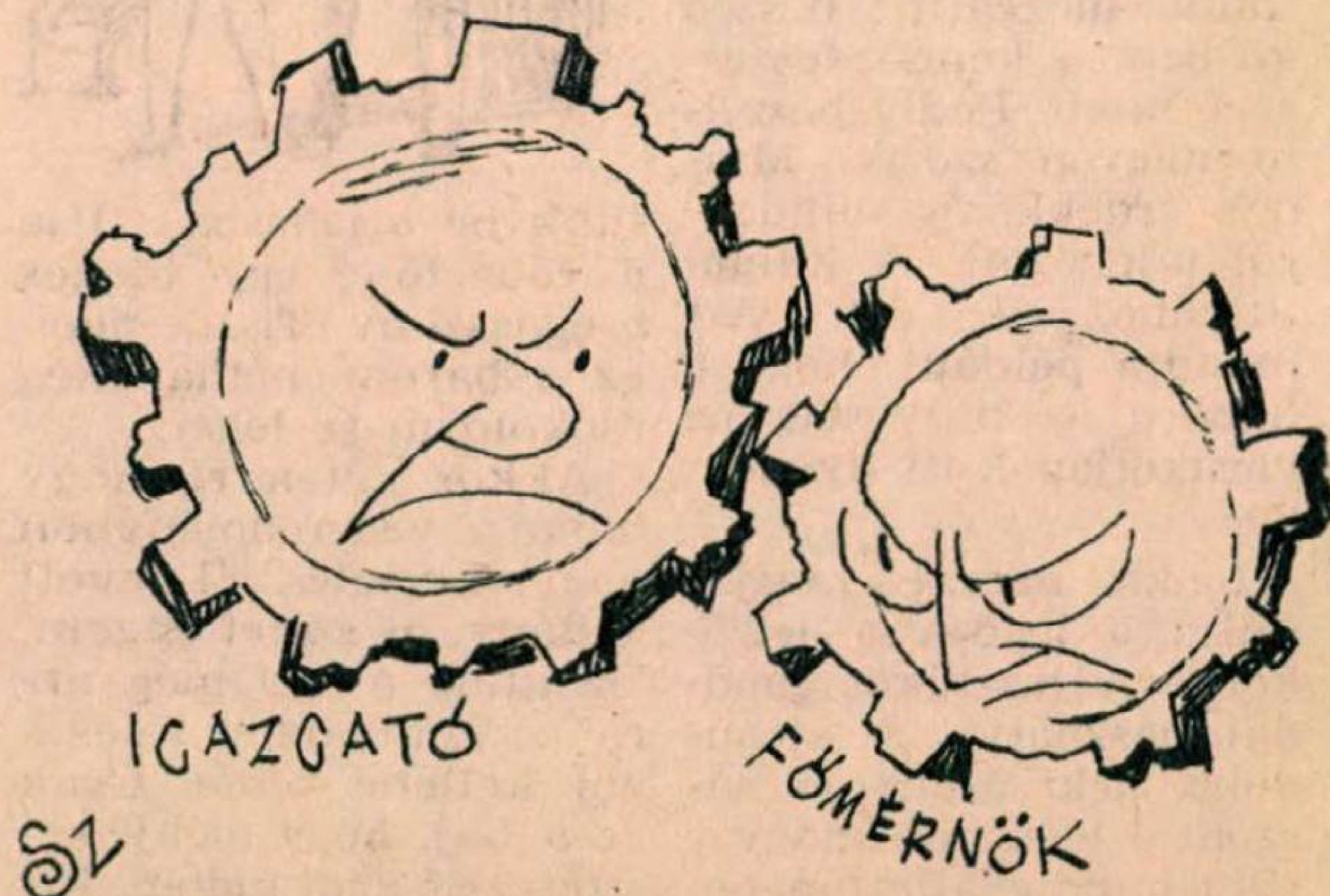
Másnap, Glazurek Bódogné felvette elegáns, almazöld kosztümjét, és bekopogott dr. Sterbai Zsolt főorvoshoz, a „Bizottság" vezetőjéhez. S miután rendezett lakáskörülmények között éltek, anyagi problémáik nem voltak, a beavatkozás okául a „házastársak közti világnézeti különbséget" jelölte meg.

Galambos Szilveszter

Családi cirkusz

Fogaskerekek

ALEKSZANDR IVANOV

EGY POHÁR VÍZ

Csak egy pohár víz, egyetlen pohár!
Nincs ennél szimplább téma a világon!
Így gondolod, eszedben más se jár,
ám én ezt más világításban látom...

A víz az életed fő alkatrésze,
csövön, csapon csak víz csorog, csepeg,
sőt, sajna, még azt is veheted észre,
hogy főként víz alkotja testedet!

A víz hűsíti langy nyelőcsöved,
a szervezetben rendben elvegyülvén
egy változatlan, ős szabályt követ,
és izzadásban hajtja ki a törvény.

Csobbanásában dallam muzsikál,
ám néha bömböl romboló, vad árral!..
Úristen, ez csak egyetlen pohár!
Hátha még innék egy másik pohárral!

(A moszkvai Krokodilból fordította Pogonyi Antal)

IMPORT HUMOR

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Hogyan védekeznek az idegesség ellen?

Ha megcsap az előszele, viharszünetet tartok.

B. E.

Alacsony beosztásom eleve kizárja, hogy bárkivel is ideges lehessek.

D. F.

Nem tulajdonítok neki különösebb jelentőséget, mert tudom, hogy csak idegi eredetű.

F. L.

Szép, lírai történeteket mesélek magamnak: a jó mindig elnyeri jutalmát. Ez olyan megelégedéssel tölt el, ami kizárja, hogy idegeskedjem. Sajnos, nem győzök egész nap mesélni...

F. Gy.

Megiszom egy pohár friss vizet, majd leheveredek, és számolok húszmillióig.

(f—p)

Láttam egy cuki kis kényszerzubbonyt, gyűrtelenített terylén anyagból. Miért ne legyek ideges?

G. Sz.

Nekem annál jobb a közérzetem, annál nyugodtabb vagyok, minél idegesebbek a környezetemben levők. Ezért mindent megteszek, hogy létrehozzam ezt az állapotot.

K. A.

Éppen ezt kérdezte tőlem a múltkor egy híres idegorvos is.

P. L.

Készpénzzel.

S. P.

Az idegességnek egyetlen ellenszere van: a derűs nyugalom. Én például, ha úgy érzem, hogy ideges kezdek lenni, derűs nyugalommal beveszek egy Trioxazint.

(t.)

BIZALMATLAN FÜRDŐZŐ
(Az „Ici Paris"-ból)

PEDÁNS HIVATALNOK

(A varsói Szpilkiből)

NEHÉZFEJŰ ELEFÁNT

– Most már érted, hogyan kell csinálni?!
(A londoni „Daily Express"-ből)

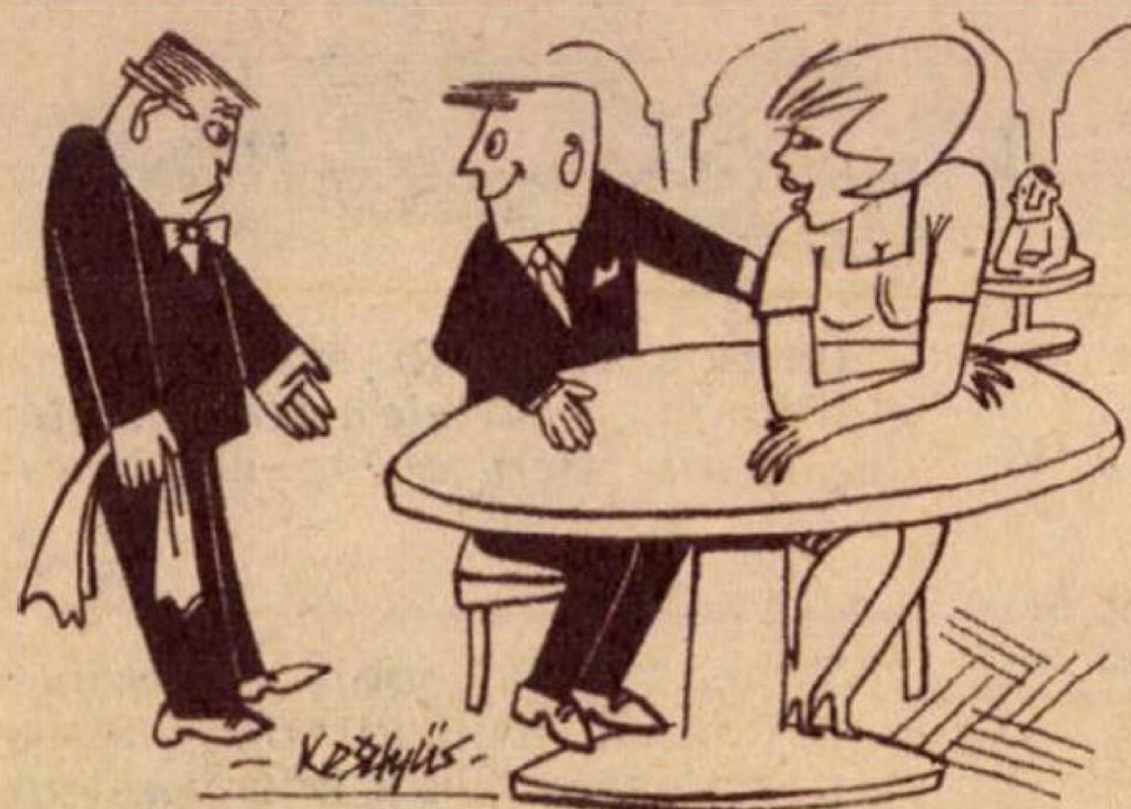
– Hé, fiatalember! Adja át a helyét ennek a néninek!
(A moszkvai Krokodilból)

ELÉGTÉTEL

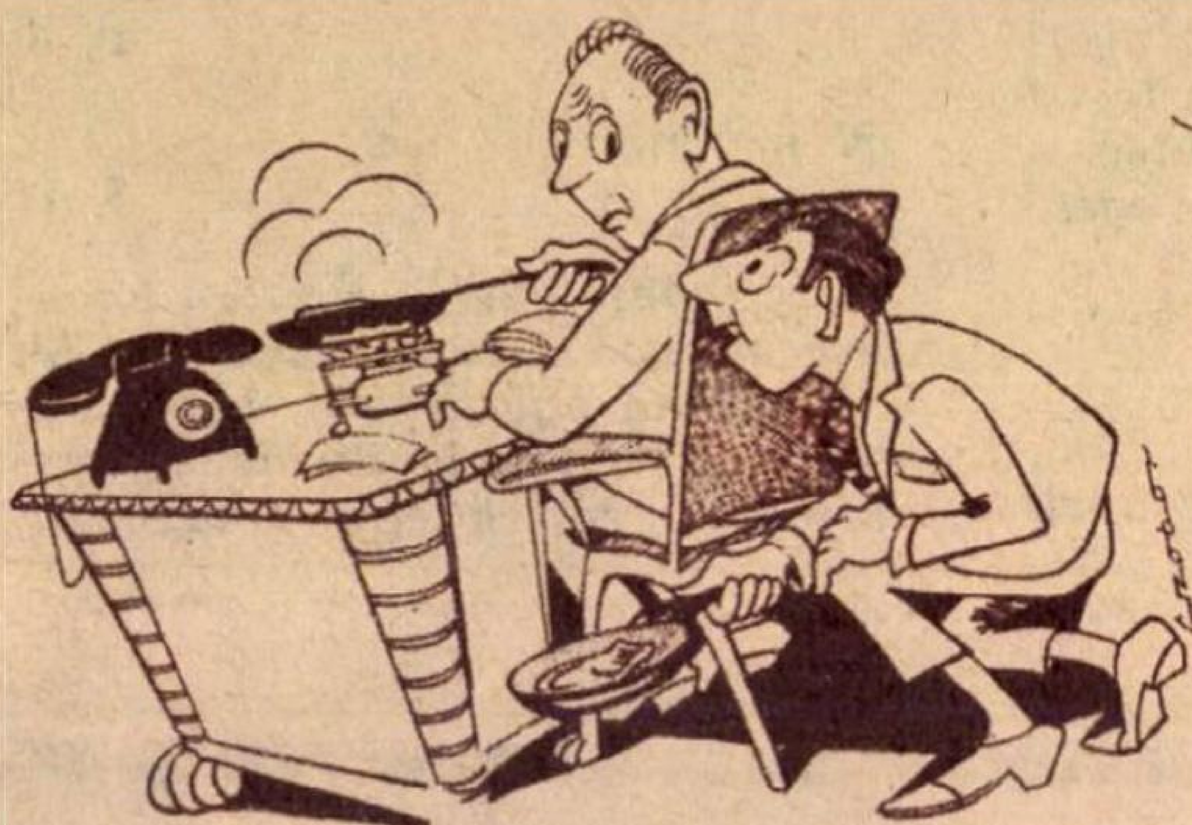
(A prágai Dikobrazból)

Takarékossági év

– A hölgy szódavizet fogyaszt, én pedig nézni fogom!

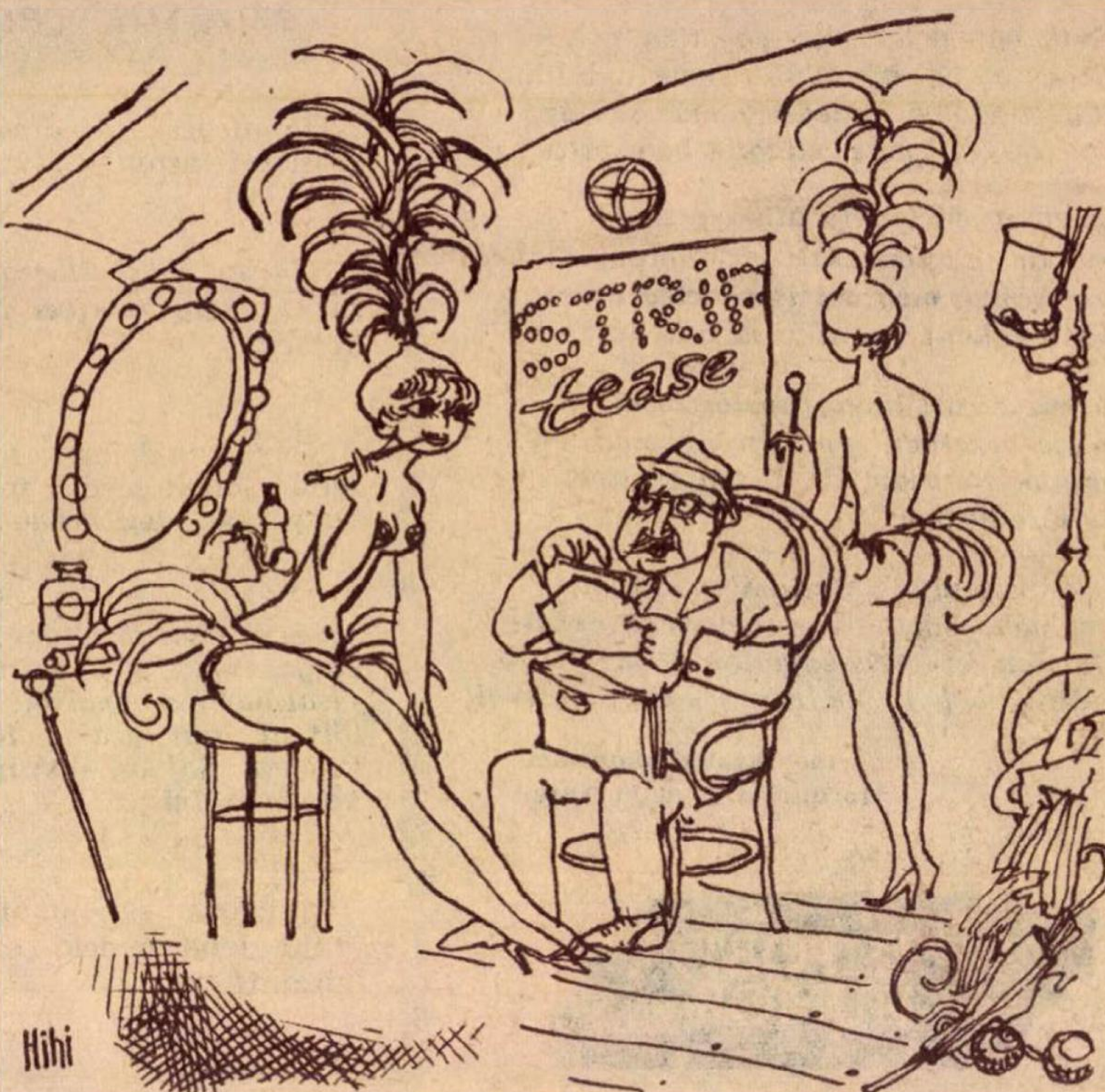
Együttműködés

– Kartárs, engedje meg, hogy a tüzénél én is megsüssem a pecsenyémet...

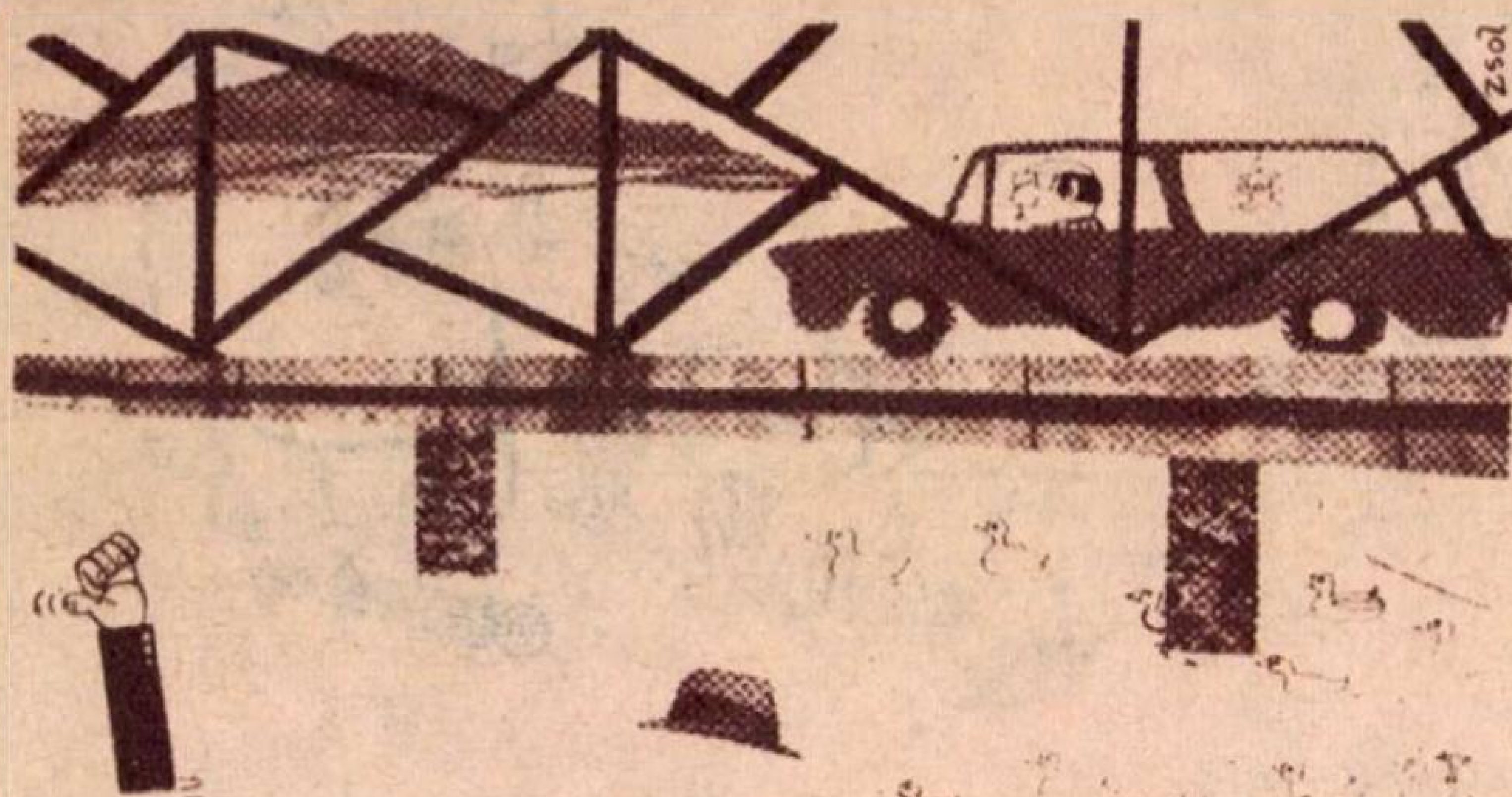
Rokonlátogatás

Hegedűs István rajza

– Leveleidben azt írtad, hogy telik ruhára a fizetésedből...

Autó-stop

Igazi nyugalom

Nem tipikus?

Esős hajnalban, a reggeli lapban
egy mélyenszántó kritikát olvastam.
Oly író regényéről folyt a szó,
kit szívesen vár bármely olvasó.
Mit tudtam meg e magvas kritikából?
Hogy problémáink vannak közel, s távol,
ezekben van sok fontos közös érdek,
de önérdek is, még pedig tömérdek.
Ám, mert árnyékát ránkveti a múlt,
a jót tisztázni nagyon bonyolult.
Mi a helyes? Ha jól agyadba vésed,
hogy honnan ered számos tévedésed,
ebben segít az objektivitás,
de hogy hol van, az még ma is vitás.
A bíráló elmésen fejtegette,
ki lehet képes, és miféle tettre,
megtudtam ebből, hogy van konfrontálás,
csak korunk ezért nem eléggé hálás,
sőt végül azt is megtudtam belőle:
ki nem áll helyt, az nem juthat előre,
csupán csak egyet nem tudtam meg én:
hogy miről is szól ez a szép regény?

Lovászy Márton

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.4272 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.7857 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504